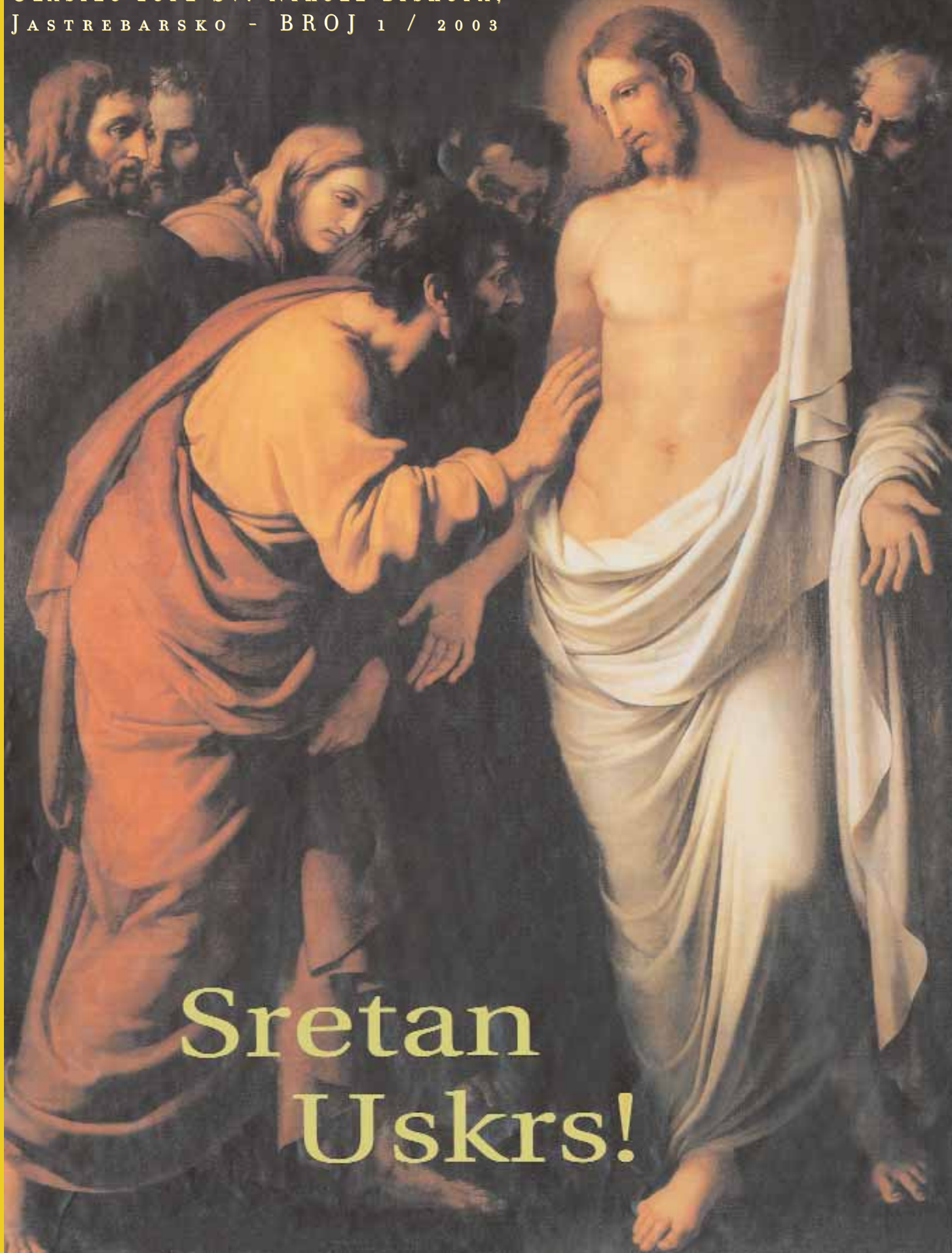

PUTNIK

GLASILO ŽUPE SV. NIKOLE BISKUPA,
JASTREBARSKO - BROJ 1 / 2003

Sretan
Uskrs!

KRENI U ŽIVOT

Uskrs je blagdan buđenja,
blagdan mladosti,
blagdan vječnoga života.

Daj se zahvatiti čudom svjetla,
čudom života.

Otvori se životu! Živi!
Očisti glavu od toga loba na uvijek više.
Oslobodi se stvari koje ne trebaš.
Razmrsi srce od zapletenosti
u tisuće ludih pohlepa.

Otvori se životu! Živi!
Radost će ti ispuniti srce,
odvažnost za život.
Sjaji li sunce, ti ćeš početi plesati,
a kad pada kiša, možeš fićukati.

I osjetit ćeš:
stvoreni smo za radost.
Kako stječemo odvažnost?
Sve ovisi o tome
kako gledamo na taj mali komadić života,
našega vlastitog života,
razapeta između kolijevke i groba,
tako krhka i toliko kratka.

Danas doživljam
uskrsnuće usred moje svakodnevnice,
uskrsnuće u svom životu,
uskrsnuće u svom umiranju,
uskrsnuće u svojoj smrti!
Po Kristu sam prvi
koji je oslobođen od svega stvorenog!

Oče,
Hvala ti za Krista uskrsloga!

USKRS

Uskrsli Krist
osmišljava moj život,
pretvara moju ništavnost,
napuštenost i osamljenost,
moj Veliki petak
u proslavljanje!

U HRVATSKOM JEZIKU POSTOJE DVA IZRAZA: VAZAM I USKRS. JE LI OVDJE RIJEČ O SINONIMIMA I ČEMU OVA DVOJNOST?

Bit ću vrlo neposredan. Kad si čestitamo, nemojmo reći: Sretan ti Vazam, nego Sretan Uskrs! To je najjednostavnija i najčišća poruka. Nešto je o tome s jezičnog stajališta vrlo dobro pisao prof. Babić u Vjesnikovoj Danici. Riječ vazam je, po svojoj prilici, sinonim riječi uskrs, jer je to u čakavskom i kajkavskom narječju jedini naziv za Uskrs.

No vazam smo u naše vrijeme oživjeli više zbog teoloških razloga. Vazam i vazmeno vrijeme imaju mnogo šire značenje od uskrsnog vremena. Za bit uskrsovanja u kršćanskoj vjeri, u teologiji, a onda i u svakodnevnicu, vrlo je važno spojiti u jednu, nerazdjeljivu misaonu i doživljajnu cjelinu Veliki petak i Uskrs. Očito, dakle, riječ vazam pruža mogućnost da se to dvoje poveže u jedno. Tako imamo dva vida jednoga kršćanskoga otajstva: prvi je korizmeni - trpni, a drugi je uskrsni - slavljenički.

ZAŠTO SE TOLIKO MIJENJA DATUM USKRSA?

Uskrsni su se događaji Kristova života odvijali u okvirima stare židovske Pashe. On je proslavio svoju vazmenu večeru, proživio svoju muku i smrt i doživio svoj Uskrs za vrijeme toga židovskoga blagdana. On je tom blagdanu dao i konačan, svoj smisao, naznačio mu novu perspektivu koja dosiže sam prag vječnoga života. Židovi su slavili Pashu 14. dana mjeseca nisana. Bio je to sedmi mjesec židovskoga kalendara, a odgovara našem ožujku i travnju, s početkom proljeća. U Crkvi se u prvo vrijeme Uskrs nije slavio u svim krajevima podjednako, ali uvijek u svezi sa židovskom Pashom. Koncil u Niceji godine 325. donosi opće pravilo za datum Uskrsa, kako bi svi u jedan glas i u isti dan mogli uzdići svoje molitve na sveti dan Uskrsa.

Uskrs se otada slavi u nedjelju koja pada nakon punog mjeseca koji prati proljetnu ravnodnevnicu, ekvinocij. Tako se Uskrs pomiče između 21. ožujka i 25. travnja. Otkad je Grgur XIV. godine 1528. reformirao kalendar (Hrvatski sabor ozakonjuje ga 1587.), istočne crkve ostaju po julijanskom kalendaru.

Tako Blagdan nad blagdanima, kako se u kršćanskoj predaji zove Uskrs, nažalost ne slave svi kršćani u isti dan. Postoji sveopća težnja da se dođe do što usklađenijega svjetskoga kalendara. Tomu bi mnogo pridonijelo kad bi se Uskrs slavio uvijek na isti dan. Katolička se Crkva na II. vatikanskom koncilu izjasnila u prilog takva kalendara, uz uvjet da ga prihvate i druge Crkve. Po današnjem računanju, Isusov se Veliki petak one godine dogodio 7. travnja, a Uskrs 9. travnja. Taj bi datum bio prikladan za buduće stalno uskrsovanje.

Bonaventura Duda, *Krist i naši svagdan*

iz SADRŽAJA izdvajamo:

Zašto se toliko mijenja datum Uskrsa?, Ukazanje učenicima na putu u Emaus, Mir vama, Anketa, Razgovor s prof. dr. Josipom Baloban, Uskrs u Jaski, Sveto trodnevlje, Sakramenti: krštenje, Iskustva vjere, Svibanj - mjesec dviju majki, Pobožnosti: krunica, Svjedoci vjere, Nismo ih zaboravili, Pjesme i molitve ljubavi, Vjeronauk u župi, Mladi u župi, Župne vijesti, Iz župnog ureda, Šale, Župne aktivnosti,...

“PUTNIK”

GLASILO ZA VJERSKU IZOBRAZBU I
AKTIVNOSTI ŽUPE SV. NIKOLE BISKUPA
JASTREBARSKO

GLAVNI ODGOVORNI UREDIK:
STJEPAN ROŽANKOVIĆ, upr. župe

LEKTOR I KOREKTOR:
prof. Nino Škrabe

TEHNIČKI UREDNIK
DAMIR LACKOVIĆ

NAPISALI, UREDILI I PRIPREMILI:
Marijana Badovinac, Kristijana Banić,
župni vikar Zoran Grgić, Ante
Kelentrić, Dražen Kopač, Damir
Lacković, Đurđica Lončarić, Ana
Novosel, Jasnica Novosel, Smiljana
Popović, s. Paula Puzjak, Mirko
Škrabe, Nino Škrabe, Marijan Vic

ORGANIZACIJA GRAFIČKE
PRIPREME I TISKA
FLORIJAN d.o.o. I HERCEG TISAK
U SURADNJI

ADRESA UREDNIŠTVA:
ŽUPNI URED
TRG KARDINALA ALOJZIJA STEPINCA 1,
10450 JASTREBARSKO
Tel./fax: 01/6281-756
e-mail: zupni.ured.sv.nikole@zg.hinet.hr

GLASILO IZLAZI PERIODIČNO

Poštovani čitatelji!

Nakon priprava, dogovora i razmišljanja odlučili smo se na ovaj pothvat, da naša župa ima svoj list. To se i ostvarilo. Imate ga prilike čitati i to za naš najveći kršćanski blagdan, Uskrs. List smo nazvali “Putnik.”

Zašto “Putnik”?

Po svecu zaštitniku naše župe i crkve sv. Nikoli b., Putniku. Svetac koji je bio putnik, koji je stalno putovao i to od čovjeka do čovjeka da bi ga ohrabrio i pomogao bilo duhovno, ili materijalno, ali i bio primjer, i poticaj nama da nam vjera, nada i ljubav u svakodnevnom životu bude snaga da se još i više uključimo u zajedničko zalaganje za dobro naše zajednice i svakog pojedinca kojega susretnemo na svom životnom putu.

A i svi mi smo putnici na ovoj zemlji koji na svom životnom putu idemo ususret Gospodinu.

Potrudili smo se da Vam ponudimo velik broj dobrih tekstova u listu “Putnik”, koji će Vas približiti tajni najvećega kršćanskog blagdana, a tu su i druge informacije koje Vas mogu obogatiti. Teme su životne i istinite. Pokušajte pročitati čitav broj. Dajte ga i prijateljima.

Uskrs je središnji blagdan svega kršćanskog života i potresna stvarnost - prevladano zlo, nadjačana smrt, slavlje života. Želim Vam svima da se snagom vjere tako osjećate: jači od zla i smrti. Treba imati jaku vjeru, onda nas ne može ništa slomiti.

Uskrs ne znači da je Isus nekamo otišao od nas. On je upravo ostao

među nama. No, On nije prisutan na naš, tjelesni način, On ne zauzima neki prostor, nego istovremeno zauzima sve prostore, čitav je kod svakog čovjeka, istovremeno i na nebu, i na zemlji. On sjedi zdesna Bogu, a to znači da kao čovjek ima svu vlast nad nebom i nad zemljom. On i na zemlji kroz službenike Crkve dijeli sakramente, propovijeda, čini nas dionicima svoga uskrsnuća. Uskrs je stvarnost koja u nama živi i želi se u nama razviti. Uskrs treba slaviti. Sve oko nas bi nas trebalo podsjećati da nismo podložni smrti, raspadanju, umiranju i zlu, da nijedan neprijatelj čovjeka i čovječanstva nema vlast nad nama, da smo uvijek u Božjoj ruci i da je konačna pobjeda naša.

Zbog Uskrsa nema besmislenih života, nema izgubljenog vremena, ni izgubljenih radosti, nema želja i čežnji koje neće biti ispunjene. Tu pobjedu treba čestitati.

Pružimo si ruke i zaželimo da svaki od nas sretno uđe u Uskrs. To je jedina nada, jedino što ne smijemo promašiti.

Aleluja je ovih dana poklik koji najviše odzvanja i ori se crkvom i svijetom. On znači: “Slavite Gospodina!” To je poziv da kličemo, da podignemo svoj glas i svoje srce i reknemo Bogu hvala što smo smjeli biti ljudi, jer živimo vječno.

Što sve Bog nije načinio za nas? Stvorio nas, otkupio i vodi nas u nezamislivu baštinu života koji nikada ne može prestati. Radost koja nema kraja. Ljubav u kojoj ćemo ploviti i koju ćemo moći dijeliti svima. Jaka i čvrsta uskrsna vjera važnija je današnjem svijetu nego ikada - da mu donese hrabrost, svjetlo i nadu, jer doista valja prevladati zlo.

Neka Vam je sretan Uskrs, poštovani čitatelji! Aleluja!

Urednik

Ukazanje učenicima na putu u Emaus (Lk 24, 13-35)

Dragi čitatelji, htio bih s vama razmišljati o Isusu, njegovu uskrsnuću i susretu s učenicima. O Kleofi i njegovom prijatelju, dvojici učenika, koji su išli žalosni iz Jeruzalema u Emaus. Vraćali su se kući razočarani, obeshrabreni, snuždeni. Ne znamo puno o toj dvojici prijatelja, ali evanđelist Luka daje vidjeti da su se osjećali pritisnutima. Već dugo su njihovom zemljom vladali Rimljani i jedva se moglo govoriti o pravoj slobodi. Ali kao i svi drugi, i oni su čeznuli za tim da budu slobodni. A kad su bili upoznali Isusa, u njima se probudila nada da bi im taj čovjek iz Nazareta mogao dati slobodu na koju su tako dugo čekali. Ali ništa od toga. Ovaj Isus od kojeg su bili toliko očekivali, bi uhvaćen, osuđen na smrt i od Rimljana razapet. Sve je bilo opet kao i prije: život u kojem se nije nikada moglo osjećati sigurnim, u kojem se kontrolirao svaki pokret i moralo računati s time da svakog časa može doći do hapšenja i zatvaranja. Kleofa i njegov prijatelj izgubiše svu hrabrost. Potišteni vraćahu se kući. Nije taj put obećavao nikakvu nadu već bezutješnost, bio je to put od kojeg se nije očekivalo ništa.

Sigurno vam se neće biti lako staviti točno u situaciju ove dvojice prijatelja, osobito onima koji nikada nisu doživjeli ugnjetavanje, ali ima onih koji su to doživjeli, osjetili na svojoj koži i još se toga dobro sjećaju.

Stavimo se u položaj ljudi kojima je sloboda njihova goruća čežnja.

Pokušajmo sada pažljivo slijediti što se događa s tom dvojicom potištenih prijatelja. Koliko u ovome uspijemo, toliko ćemo steći prvi dojam o Isusovoj osobi.

Isus se pridružuje dvojici prijatelja, ali oni ga ne prepoznaju. Što on čini? Najprije sluša njihovu priču. Priključuje im se na vrlo osoban način. Stavlja se potpuno u njihov položaj, u njihovo razočaranje. Suosjeća s njima. Želi biti tu gdje su oni. Sad si moramo predstaviti što se bilo dogodilo s Isusom. On je umro strašnom smrću mučenika i položen u grob. Često se o Isusu pripovijeda tako kao da je uskrsnuće slijedilo odmah iza njegove smrti. Ali nije tako. Isus je ležao tri dana u grobu. To znači da je on ne samo - kao i toliki drugi danas - bio žrtva ugnjetavanja, nego također da se njegovo tijelo kao i tijelo svakog čovjeka počelo raspadati. Raspadanje je najjasniji znak ljudskog razočaranja. Što god mi činili, ili govorili, koliko god bili učeni, koliko god imali prijatelja ili novaca, u dogledno vrijeme - za deset, trideset, pedeset ili sedamdeset godina - mi ćemo se raspasti. On im govori da su smrt i raspadanje za toga Isusa, kojem su se oni divili, postali put u slobodu. I on im to govori na jedan način koji im u njihovoj nutрини daje osjetiti da Isusov put može postati i njihov put. Dok je Isus s njima razgovarao, oni su u svom srcu doživjeli nešto novo. Kao da je u njihovim srcima gorjela vatra koja ne dolazi izvana nego iznutra. Isus je u njima raspalio nešto stvarno i jače od njihove potištenosti. Isus im nije rekao: "Nije sve tako strašno kao što vi mislite." Ne, on im je rekao nešto posve novo: "Najtragičnija, najbolnija, najrazočaranija situacija može biti put u slobodu, za kojom toliko čeznete."

Za nas je vrlo teško shvatiti ove riječi. Jer one se uistinu grubo protive logici shvaćanja. Mi govorimo kao ljudi koji javno misle: Mrtav je mrtav. Smrt i sve što je njoj jednako ili u nju vodi, treba izbjegavati, stajalo to ne znam koliko. Što god više možemo ostati na odstojanju od smrti, boli, bolesti, rata, ugnjetavanja, siromaštva itd. tim bolje. To je posve normalna ljudska reakcija. Isus nam pak daje gledati ljudski život s jedne posve druge strane, s one strane, koju naš normalni zdravi ljudski razum više ne može shvatiti. Zato nam razočaranja i nesreće u našem životu mogu zadati toliko posla. Podsjećaju nas na to, da će sve jednom proći. Očaj je izraz duševnog iskustva, kako ne možemo ni najmanje spriječiti da sve konačno prođe.

Kad Kleofa i njegov prijatelj povjrovaše da bi se njihova velika očekivanja mogla razbiti, zahvati ih duboka žalost. Pred oči im je ponovo došao veliki besmisao njihova života. Jedan dah toga da će njihov život jednom proći već su jednom bili osjetili. Zato su se vraćali potišteni kući.

Kad se Isus pridružio ovoj dvojici razočaranih ljudi, on dakle svakako zna što se događa u njihovim srcima. On iz vlastitog iskustva zna što znači ljudsko razočaranje. On poznaje smrt. I grob. On točno zna što znači biti smrtnan. Mislim da su Kleofa i njegov prijatelj morali opaziti da taj stranac zapravo i nije nikakav stranac. Oni su osjetili da im ovaj

ni. Prava sloboda u duhu, koja dodiruje srž našeg ljudskog života, mora biti djelotvorna na svim područjima : na fizičkom i psihičkom, i socijalnom. Ona želi biti posvuda viđena. Pa ipak ono bitno kod takve slobode ne ovisi o tome kako će se ona u svijetu vidjeti (odraziti). Jedan bolesni, duhovno hendikepirani ili potlačeni čovjek, može biti slobodan u duhu, makar se ta sloboda još ne može izraziti na svim područjima života. Doživjeli smo to za vrijeme Domovinskog rata. Koliko žena ostalo bez muževa i djece. Djece bez očeva koji su ubijani na okrutne načine. A ima među njima onih kod kojih se nije osjećala ni mržnja, ni osvetoljublje. Oni su podsjećali na Isusove riječi na križu : "Oče, oprostite im, jer ne znaju što čine." Oni su kao i Isus htjeli moliti za oprostjenje, za svoje neprijatelje.

Kad susrećete takve ljude ili živite s njima, osjećate njihovu duboku slobodu u duhu, koju im nitko ne može oduzeti. Njihovo srce je ostalo slobodno, a njihove neopisive patnje nisu slomile njihov duh. Promatrajući ih, vidio sam nešto od iste slobode, koju su doživjeli Kleofa i njegov prijatelj, nakon što su prepoznali Isusa i dopustili da on uđe u njihova srca.

Sloboda spada u srž duhovnog života; ne samo sloboda koja nas oslobađa od sila koje nas žele potlačiti, nego i sloboda da drugima opraštamo, da im služimo i s njima izgrađujemo novu zajednicu. Kratko rečeno, sloboda darivati ljubav i tako u ljubavi raditi za slobodni svijet.

Želim vam još nešto reći uz Lukin izvještaj o Emausu - nešto što ima posve konkretne posljedice za naš svagdašnji život. Izvještaj iz Lukina evanđelja napisan je kad su se već formirale prve kršćanske zajednice. Stoga nam oni ne izvješćuju samo nešto o Isusu, nego i o životu unutar Mlade Crkve. Ona je naime nastala iz živog iskustva zajednice vjernika. Ovo daje čitavom izvještaju jednu novu dimenziju. On govori nešto i o obliku bogoslužja. Daje prepoznati određeni poredak (redosljed) u bogoslužju : priznanje naše potištenosti, razočaranje i krivnje: slušanje Božje riječi otvorena srca. Zajedničko dolaženje k stolu da se lomi kruh i tako prepozna Isusova prisutnost; i konačno obnovljeno izlaženje u svijet da drugima pripovijedamo što smo naučili i doživjeli.

Sigurno ste već prepoznali da su ovo različiti dijelovi euharistijskog slavlja. U misi ih ponovno nalazimo: priznavanje grijeha, navješćaj i izlaganje riječi, Gospodinova gozba i slanje u svijet. Moglo bi se reći da mi prilikom svakog euharistijskog slavlja prevaljujemo put iz Jeruzalema u Emaus i natrag u Jeruzalem. Mi prilikom svakog euharistijskog slavlja možemo steći komadić duhovne slobode; slobode od tlačiteljskih sila ovoga svijeta - koje uvijek gone na to da se postane bogat i ugledan-i slobode da ljubimo prijatelje i neprijatelje.

Poštovani čitatelju, kreni na put do Emausa, tamo ćeš susresti uskrslog Krista, doživjet ćeš u svom srcu nešto novo, nešto što može dati samo uskrsli Isus. Kreni!

Žpk

NASILJE

Nasilje je najgori odgovor na teške ljudske probleme ovog vremena. Želim promijeniti svijet, ali ne nasiljem.

Bilo bi mi šteta ljudi.

Stojimo pred velikom zadaćom.

Riješiti je možemo jedino

ako počnemo drukčije misliti i osjećati,
ako promijenimo svoje životne navike,
ako napustimo sada prevladavajuće ideje
o moći i posjedovanju,

novcu i komforu,

o upotrebi znanosti i tehnike.

Naš svakodnevni odnos jednih prema drugima

i prema svoj prirodi

mora se korjenito mijenjati.

Naši politički, socijalni i gospodarski odnosi

moraju postati čovječniji.

Mora se razviti nov stil

ljudskog suživota širom svijeta.

Sve mora postati drukčije: čovjek i društvo.

Hoćeš pogoditi krivce, a ubijaš nevine.

**Nasilje ništa ne mijenja, već samo ime
moćnika.**

Kod nasilja uvijek pobjeđuje najjači,

a pravo najjačega je sveto.

Nasilje protiv nasilja znači sve više nasilja.

Spirala bez smisla i bez kraja.

“I uvečer toga istog dana, prvog u tjednu, dok su učenici u strahu od Židova bili zatvorili vrata, dođe Isus, stane u sredinu i reče: ‘Mir vama!’ To rekavši, pokaza im svoje ruke i bok. I obradovaše se učenici vidjevši Gospodina.”
(Iv 20, 19-20)

“MIR VAMA”

Uskrs! Najpotresniji, najveći i najvažniji dan u povijesti čovječanstva i kršćanstva. To je naš najveći blagdan. Svetkovina nad svetkovinama. Gospodin je uskrsnuo! On je živ i danas među nama. Nudi nam svoj mir i poziva nas da budemo radosni. Uskrs je blagdan mira, radosti, a radosti nema bez mira. Pobjeda donosi mir. Ali pobjednički je mir među ljudima uvijek krvav mir. Mir nad poniženima, pobijeđenima. Mir među oružjem, natopljen krvlju, uspostavljen silom. On niče iz lešina. On u sebi nosi novu krv i nove ratove. Pod mirom ljudskih pobjeda čuje se škripa zubi i jauk robova. Kristov uskrsni mir nije takav. I njegov je mir pobjednički mir. On je i pobijedio, i uskrsnuo, ali to nije bila pobjeda na oružju: to je bila pobjeda ljubavi. Uskrsni mir nije bio okrvavljen ničijom krvlju, osim krvlju uskrsnog Pobjednika. Kristov Uskrs nikome nije donio nesreće. Nikome kazne. Nikome poniženja. Krist nije na Uskrs ni ubijao, ni proklinjao. On nije na Uskrs napunio zatvore zarobljenicima, niti poveo svoje protivnike pod jarmom u trijumfu. Nitko nije čuo na Uskrs prijetnje iz Kristovih usta. Kristov uskrsni mir nije bio mir krvi i oružja. On je niknuo iz pobjede, ali nije niknuo iz nasilja. Ljubav je na Uskrs pobijedila. To je bio dan velikog i općeg izmirenja. Nebo su se i zemlja pomirili. Bog i ljudi. Svi su bili posinjeni i otkupljeni. I oni koji su Krista raspeli na križ, i njegovi suci, i njegovi mučitelji, i njegovi krvnici. Božanski je mir bio Kristov uskrsni mir, mir s neba komu ne treba odštete. Mir, koji ne zasipa darovima blagoslova i pobjeda. Mir, što ga Otac donosi svome domu, među braću i sestre, među sinove i kćeri. Mir bez straha; mir pun ljubavi i nade. Krist kud god stupa donosi mir, odnosi strah, nepovjerenje i sumnju. Komu se god javlja, svakog pozdravlja pozdravom mira. “Mir vama! Ne bojte se!”. I ovog Uskrsa izaći će Krist pred nas s pozdravom mira na usnama. Zar nas neće i ove godine zapeći kao žeravica taj njegov pozdrav? Zar on neće ove godine zvoniti kao težak prijekor svima onima koji uskrsuju, a prolijevaju krv, zveckaju oružjem, i propovijedaju razdor i mržnju. Zar nam On neće na oči natjerivati suze kad se bude-mo sjećali kako smo daleko od Božjeg mira, koji nam je na Uskrs s neba dan i poklonjen da ga čuvamo kao sveti oganj, kao najveću svetinju? Zar nećemo zajecati kad pročitamo u novinama, čujemo na vijestima kako ljudi ginu, kako se spremaju za velike ofenzive i nove pokolje? Mironosni Krist. Donio nam je mir, a ljudi ga odbaciše. Donio je svjetlo, a čovjek više voli sumrak i krv. Donio nam je otkupljenje i ljubav, a čovjek je izabrao grijeh i mržnju. Donio nam je nebeske darove, ali čovjek je to pregazio i poklao se na njima za materiju i prolaznost.

Uskrsli Kriste, obrati nas, obrati čovjeka i izmiri nas! Stani među rovove i žice, postavi se između topova i pušaka, - uskrsnuo, neranjiv i neprobojan, - i zagrmi glasom, silnim kao grom, a blagim kao uskrsna zvona: “Mir vama!” Učini da te čuju, da te poslušaju! Da te čuju svi, osobito svjetski moćnici! Učini to snagom svoje uskrsne pobjede i milosti! Pa da prestane mržnja, a rodi se mir. Da umukne plač sirota, i jauk ranjenika, a da zaori pjesma otkupljenih i izmirenih. Neka cijelom svijetu opet zasja uskrsno sunce dragog proljeća mira! Uskrsli Gospodine zagrmi: “MIR VAMA!”

Žpk

ANKETA

Riječ Uskrs jasno upozorava na činjenicu Isusova uskrsnuća, da je Krist ponovno živ jer je raskinuo okove smrti i slavno ustao iz groba; sada je trajno u novoj i vječnoj egzistenciji, u slavi Boga Oca. Uskrsnućem je Krist postavio kamen temeljac novoga, boljega Božjega svijeta. Svijet je to koji tek nastaje, ali mu je Kristovim uskrsnućem zajamčena budućnost. Krist je, stoga, kako piše apostol Pavao, kamen temeljac koji odbaciše graditelji, ali on postade kamen zaglavni; kakvo čudo u očima našim! U riječ Uskrs ugrađena je i poruka o novom poretku koji Vjervanje izražava riječima: Vjerujem u uskrsnuće mrtvih i život budućega vijeka.

Što znači Uskrs tebi? Pitanje je to na koje, da biste dobili pravi, iskreni odgovor, morate proniknuti u svoje srce. Neki su to učinili, pa evo nekih njihovih razmišljanja.

Što je za mene Uskrs? Za mene kršćanina, vjernika i Isusova prijatelja, Uskrs je najveći i najljepši događaj. Uskrs je radost nakon svih muka i trpljenja koje je Isus za nas podnio. A također, i nakon svih naših trpljenja, koje moramo podnijeti na ovome svijetu uz pomoć uskrslog Isusa.

Veselimo se uskrsnom Isusu i kličimo Aleluja!

Marija, 74 g.

“Uskrs - Uskrsnuće”. To je za mene misterij, u onom uzvišenom obliku. Ja jednostavno vjerujem u uskrsnuće i previše o tome ne razmišljam.

Ako je Isus uskrsnuo i sjedinio se sa svojim svetim Tijelom, zašto ne bi i mi? Pa on je za nas i raspet, i pokopan.

O tome kako se to može dogoditi me ne zabrinjava jer Bog je tu koji će to riješiti.

Sveti Augustin me u tome poučavao: “Za sebe si me stvorio, o moj Bože, i nemirno je srce moje dok se ne smiri u tebi.”

Uskrs u našem zemaljskom životu doživjela sam u našem domovinskom ratu, ako smijem tako reći, kad je iz pepela uskrsnula naša domovina Hrvatska.

Darinka, 73 g.

Uskrs je najveći katolički blagdan koji slavi pobjedu Isusa Krista. Za nas, naše grijeha, Isus je podnio muku, poniženja i podnio teški križ za naše spasenje. I mi moramo biti spremni prihvatiti svoj križ života i nositi ga. Gledajući te, Isuse, kroz postaje križnog puta, osjećam bol u srcu i želju da učinim nešto da se svijet popravi, da ne bude toliko nepravde, grijeha i uvreda. Želja mi je razveseliti tužne lijepom riječi, osmijehom. Želim pružiti ljubav i otvoriti svoje srce svojim bližnjima, a i svima potrebitima. Želim dati dio sebe i to me čini sretnom.

Mira, 54 g.

Uskrs-što je to? Naša budućnost! Krist je uskrsnuo od mrtvih-naša nada i mi ćemo uskrsnuti, zato se radujemo sada, ovdje slavimo i čekamo njegov slavni dolazak kada ćemo i mi s njime u obećani vječni život.

Marija, 53 g.

Uskrs je za mene najveći kršćanski blagdan, pobjeda života nad smrću. To je dan kada se radujemo uskrsnom Kristu i nosimo njegovu muku u svojim srcima.

Božica, 46 g.

Uskrs? Zahvaljujemo Isusu što je živi među nama i nakon svoje smrti. Ja, osobno tako doživljavam i svoje drage mrtve, kao da su tu negdje oko nas. Bez Isusa naš život bio bi besmislen, bezvrijedan.

Uskrs - to je čistoća našeg srca, to je darivanje sebe drugima.

Uskrs - to je ljubav prema bližnjima, to je radost življenja.

Uskrs - to je sveta obitelj.

Josipa, 46 g.

... Korizma - vrijeme skrušenosti, molitve, razmišljanja i sudjelovanja u Isusovoj žrtvi za naš spas.

... Uskrs je nada - nada koju nam je Isus dao u zalag za našu vječnu sreću. Biti sretan danas znači svojim djelima i načinom života usrećiti druge i otvoriti si vrata nade koja nam je osigurao Božji sin za bolje sutra u obitelji, domovini i vječnom životu.

Đurđica, 45 g.

Uskrs je Radost!

Grga, 26 g.

Uskrs - simbol ljubavi, zajedništva, zahvalnosti,...

Iva, 18 g.

Uskrs za mene je znak pobjede nad grijehom. Dan kada je nadvladana tama.

Irena, 18 g.

Uskrs za mene je blagdan kojeg bi svi ljudi trebali dočekati čiste savjesti. To je vrijeme u kojem se svaki čovjek ima mogućnost popraviti.

Ivana, 18 g.

Uskrs za mene je vrijeme u kojem se sjetim što je Isus prošao za nas. Vrijeme spasa.

Nena, 18 g.

Uskrs za mene je vrijeme promišljanja o svim patnjama koje je prošao Isus Krist kako bi nas izbavio od grijeha. Svaki put kada mi je teško, sjetim se da je i Isus patio te da nakon patnje dolazi uskrsnuće.

Darko, 18 g.

Uskrs za mene - početak novog života.

Jura, 17 g.

Vrijeme u kojem se duša napuni svjetlom Kristovim. To svjetlo osvjetljava tamne strane našeg života. Vrijeme u kojem ćemo s "prljavog i prašnjavog" puta krenuti čišćim.

Marija, 17 g.

Uskrs - spasenje.

Vlade, 16 g.

Za mene je Uskrs najveći kršćanski blagdan. Dokaz da postoji i život poslije ovog života, Isus nam je to posvjedočio.

N.N., 16 g.

Uskrs - ponovno rođenje života i vjere među ljudima.

Valentina, 16 g.

Uskrs je mogućnost za novi početak. Krist nam posvjedočuje da je život lijep - daje nam mogućnost da ispravimo

pogrešno, da nas njegova svjetlost vodi pravim putem u život.

Zrinka, 16 g.

Uskrs - nada!

Ana, 16 g.

Za mene je Uskrs blagdan spasenja i ljubavi, sreće i zadovoljstva. Svijet je spašen od grijeha, a Isus je za to zaslužan.

Sandra, 14 g.

Uskrs-dan kada je Isus uskrsnuo od mrtvih. Za taj blagdan moramo se pripremiti. Trebamo očistiti i dušu i srce da bismo mogli Krista osjetiti u potpunosti.

Marijana, 14 g.

Uskrs - najljepši i najvažniji blagdan. Krista osjetim u svome srcu.

Maja, 14 g.

Ne mogu definirati to što bi za to mene bio Uskrs. Znam da sam tada poseban. Duša mi je puna - srce je radosno.

Ivan, 14 g.

Uskrs je najveći kršćanski blagdan. Najveća radost svim kršćanima bila je kada je Isus uskrsnuo od mrtvih. Isus je naša radost, naše spasenje i naše ohrabrenje...

Marijan, 10 god.

Uskrs je najveći kršćanski blagdan. Isus je uskrsnuo. Slavimo ga u proljeće. Za Uskrs bojamo jaja, kuhamo šunku i nosimo na blagoslov u crkvu. Moja obitelj slavi Uskrs tako da odlazimo u crkvu i okupimo se oko blagdanskog stola.

Dominik, 9 god.

Za mene je Uskrs jedan prelijepi dan jer bojamo pisanice, idemo na blagoslov i poslije jedemo to blagoslovljeno jelo.

Iva, 9 g.

Uskrs je za mene veliki blagdan, dan Isusova uskrsnuća. Uskrs je prelijepi dan.

Sonja, 9 g.

Vezano uz temu broja razgovarali smo s prof. dr. Josipom Baloban.

Putnik: Molim Vas, predstavite se!

Baloban: Roden sam u Brebrovcu 1949. godine, župa Slavetić. Školovao sam se u Slavetiću, Petrovini, Zagrebu i u Münchenu, gdje sam i doktorirao 1981. Za svećenika Zagrebačke nadbiskupije zaređen sam 1974. Kao mladi doktor djelovao sam u tri župe u Novom Zagrebu. Od 1982. predajem na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu na kojem već drugu godinu obnašam dužnost dekana Fakulteta. Inače sam pročelnik katedre pastoralne teologije i predajem pastoralnu teologiju. Kanonik sam Prvostolnog kaptola zagrebačkog.

Putnik: Veoma impresivno! Rekli ste da ste profesor pastoralne teologije! Približite nam, molim Vas, taj pojam i predmet!?

Baloban: Na Katoličkom bogoslovnom fakultetu imamo filozofiju i teologiju. Teologija ima biblijsko, povijesno-patrologijsko, sustavno teološko područje i praktično područje. Pastoralna teologija s religioznom pedagogijom i katehетikom, liturgikom i pravom čine praktično polje teologije. Moj predmet ima dosta nezahvalnu i po sebi zahtjevnu zadaću. Naime, on mora uvažiti sve što kaže Biblija, što su rekli crkveni oci, što kaže dogmatika, moralika, fundamentalna teologija i socijalni nauk Crkve. No, ne samo uvažiti nego istodobno to nastojati operacionalizirati, tj. primijeniti u praksi. Drugim riječima, zadaća je mojih kolegija učiti buduće svećenike, pastoralne suradnike, vjeroučitelje i katehete kako će kao teološki stručnjaci, ali i kao uvjerljivi vjernici, djelovati u svojoj dušobrižničkoj praksi. Ili, kako će pomoći vjernicima najrazličitijih stupnjeva vjere i crkvenosti ostvarivati tu svoju vjeru, primjerice na osobnoj, na obiteljskoj, na župnoj, ali i na društvenoj razini. Pastoralna teologija uvijek polazi od prvog i najvećeg dušobrižnika u povijesti – od Isusa iz Nazareta. On je mjerodavni kriterij i za naše današnje pastoralno djelovanje. Jednako tako pastoralna teologija uvažava i uskrsnulo Krista, koji je sada nazočan u svakom pastiru, u svakom vjeroučitelju, u svakoj župi, u svakoj obitelji, u svakom članu Crkve.

Putnik: Kako vi vidite budućnost pastoralu u hrvatskom narodu? Na što posebno stavljate naglasak?

Baloban: Pastoral u hrvatskom narodu mora se u puno čemu promijeniti. S jedne strane, u pastoralu moraju puno više i daleko ravnopravnije sudjelovati teološki školovani

vjernici laici, ali i toliki drugi laici na principu dobrovoljnosti (volonteri). Štošta toga se mora promijeniti i u glavama svećenika. Mislim, prije svega, na određeni mentalitet da svećenik treba činiti gotovo sve i da je jedva u čemu u pastoralu zamjeniv. Već smo ušli u razdoblje u kojem povijesnog Isusa i uskrsnulog Krista naviješta i svjedoči, kako zaređena i zavjetovana tako jednako i svaka teološki školovana osoba, kao i svaka krštena osoba. Posebno apeliram na kršćanske roditelje u mojem dragom jaskanskom kraju da ne zaborave i da ne zapuste dvije roditeljske zadaće. Prva, da djeci govore o vjeri, tumače tu vjeru i zajedno s djecom idu u Crkvu, i što češće, gotovo svakodnevno, mole s tom djecom. I druga zadaća je da svojim životom, radom i djelovanjem, kako na obiteljskoj razini tako i u svome poduzeću ako ga imaju, svjedoče kršćansku etičnost i odgovornost. Da budu ne samo kršćani nedjelje, nego i kršćani od ponedjeljka do subote. Jednom riječju, a to vrijedi za sve roditelje u Hrvatskoj, neka ne delegiraju svoju kršćansku roditeljsku odgovornost na pastoralne djelatnike: od župnika pa do vjeroučitelja i kateheta.

Putnik: Dekane, prema Vama, čini se da su obitelj i vjernici laici veoma važni za sadašnji i budući život Crkve.

Baloban: Dobro ste to zamijetili. Da, puno očekujem od hrvatskih kršćanskih obitelji i vjernika laika u Hrvatskoj. Obitelj je, uz sve svoje potrebe, poteškoće i nevolje, koje ju svakodnevno zapljuskuju i nemilosrdno pogađaju, nešto neprolazno i sveto. Obitelj je temeljna stanica hrvatskog društva, ali i hrvatske Crkve. Želim da hrvatske obitelji budu napredne, uspješne i sretnе, ali da u sebi nose temeljnu isusovsku crtu i temeljne kršćanske vrijednosti, koje nadilaze sve političke podijeljenosti, vrijednosti, koje su nadstranačke i koje sve hrvatske građane vode prema boljem, pravednijem, bogatijem i sigurnijem sutra. U obitelji neka izrastu pojedinci, koji će biti na korist svome narodu i svojoj Crkvi kao jaki političari, jaki ekonomisti, jaki teolozi, jaki diplomati itd.

Obitelji neka pomognu da se u njima rode, odrastaju i odgajaju i budući kreativni, za Božju i čovjekovu stvar zauzeti laici. Upravo vjernici laici, kako oni koji su teološki školovani tako i svi ostali, već po svom krštenju, potvrdi i sakramentu ženidbe su pozvani da grade radosnu i prema čovjeku, ali na Boga naslonjenu Božju Crkvu. Ali da i grade hrvatsko društvo u kojem će religiozno-duhovna komponenta prožimati sve pore tog društva.

Putnik: Vi ste ove gore list! Što biste rekli: kako nam Uskrs osvjetljava obitelj i naš život?

Baloban: Ponosim se time što sam rođen u ovom prekrasnom kraju i što sam tu naučio iskreno voljeti Crkvu i domovinu.

Nažalost kako Božić tako i Uskrs je izgubio puno toga što je bilo obiteljski toplo, crkveno i slavljenički dostojanstveno i upečatljivo. Te velike dvije svetkovine, koje su ključne za nas kršćane izgubile su dosta toga bitnoga. Možda zaboravljamo da bez Božića ne bi bilo Uskrsa, a Božić bez Uskrsa ne bi imao smisla. Iako su obje svetkovine slavlja obiteljske zajednice i zajednice uopće, danas je svetkovanje Uskrsa odviše komercijalizirano, osobito sa svojom pomalo nekršćanskom simbolikom i svim primjesama reklama i profita. Želim da obitelji i ovog Uskrsa osvjetljavaju dvije temeljne komponente. To su križ i janje. Jedna i druga naznačuju najprije Isusa iz Nazareta u njegovoj stvarnoj i ne baš jednostavnoj povijesnosti. A isto tako jedna i druga naznačuju uskrsnulo Krista. Dakle, našeg Gospodina, koji je otišao k Ocu da bude s njim dok i mi ne dođemo k njima. Piše u evanđeljima da je otišao pripremiti nam stanove. A za svakog čovjeka ima (o)siguran stan kod Trojedinog Boga, gdje će kraljevati pravda i istina u svom svjetlu i gdje ćemo svi biti jednaki.

Putnik: Kako približiti Uskrs u našu svakidašnjicu koja je, da ne bih pretjerao, slična šutnji Velike subote ili posebno, zbog svih zbivanja u svijetu, Velikom petku? Kako pronaći svjetlo i pronaći smisao ovih velikih dana u našim životima?

Baloban: Vjerujem da se svaki čovjek, a kršćanin tako često na posebno svjestan način, nerijetko u istom tjednu, a dogodi se i u istom danu, nalazi u tajni Velikog petka i u šutnji ili propitkivanju Velike subote. No, nalazi se i u otajstvu uskrsnog jutra, pa makar to bio mali tračak svjetla i nade protiv svake nade. Uistinu, ovih posljednjih godina, mjeseci i napose posljednjih dana, cijelo čovječanstvo je u svojevrsnom Velikom Petku, ide prema Velikoj suboti. No, ima li dovoljno volje i vjere da se otvori prema uskrsnom jutru? Uskrs je otajstvo što zahvaća svakoga od nas kao osobu pojedinačno. Ali u uskrsnulo Krista i u svoje vlastito usksnuće može se vjerovati samo u zajednici, a to je Crkva. Ne mora i ne može nam sve biti jasno u svezi prekogrobnog života. Često pravo i ne slušamo na grobljima kada se govori o drugom životu. Ali budimo za ovaj Uskrs ponizni i prijemljivi. Hoću reći, dodimo na obrede i dopustimo da nam Duh Božji preko svih prošlih povijesno-spasenjskih događaja i po sadašnjim otajstvenim događanjima govori.

Putnik: Što znači Uskrs za Vas?

Baloban: Uskrs je život, nada i Božja blizina. Povezan je s Božjim obećanjima čovjeku i

⇒

čovječanstvu. U taj Uskrs ušao je prvi uskrsnuli Isus Krist, koji spaja nevidljivo s vidljivim, božansko s ljudskim. Uskrs već za ovozemaljskog života znači optimizam i sigurnu budućnost koja svoje zadnje osmišljenje nalazi u Bogu koji je za kršćanina apsolutna budućnost.

Putnik: Što reći na kraju kao poruku mladima, starijima i svi čitateljima ovog župskog lista?

Baloban: Jaskanski kraj se oduvijek

odlikovao vjernošću Bogu i čovjeku, svome hrvatskom narodu i svojoj Katoličkoj Crkvi, bilo to u zgodno bilo to u nezgodno povijesno vrijeme. Ljudi iz našega kraja nisu isključivi, već im je na srcu opće dobro kao što je to bilo na srcu naših, a u svijetu poznatih kardinala: blaženom Alojziju Stepincu i našem kardinalu Franji Kuhariću, kako smo ga svi jednostavno zvali. Možda bismo svi više trebali cijeniti te i druge "velikane" jaskanskog kraja, koji su svojim životom i radom obogaćivali druge ljude.

Zdrava "memoria", zdravo sjećanje obvezu-

je da i naši mladi u svojem životu izaberu iskrenost, čestitost i poštenje. Pozivam i mladež i starije da izgrađujemo osobni, obiteljski i nacionalni identitet kako bismo mogli cijeniti vlastite sposobnosti, a poštivati druge u njihovoj različitosti. Time ćemo doprinosti napretku vlastitog blagostanja, zadovoljstva i sreće, ali i drugih ljudi oko nas.

Svim župljanima jaskanske župe, kao i svim ljudima dobre volje sretan, nadom i vjerom u Isusovo i vlastito uskrsnuće prožet Uskrs!

Uskrs u Jaski

U ovo korizmeno vrijeme s posebnim zadovoljstvom i iz obaveze prema nekim dragim osobama kojih više nema, a koje su me odgojile, uputile i naučile vjeri katoličkoj i prekrasnim starim hrvatskim običajima u Jaski, pišem ove crtice.

Nastupom korizme i prestankom ludih dana maškara počela je priprema za Uskrs. Svaki se na neki način suzdržava: netko prestane piti, netko pušiti, netko manje jede, redovno se petkom posti, posjećuje Križni put i sve tako do zadnje nedjelje pred Uskrs - Cvjetnice.

U vrtu većine pravih jaskanskih kuća bilo je posađeno i posebno njegovano stablo drene (drenka). Cvijet drenka se nosio na Cvjetnu nedjelju u crkvu, kada je bila i velika procesija. Od Velikog četvrtka nije se više obrađivala zemlja i prekinuti su svi radovi na polju i u vinogradu. Obavezno je iz svake kuće netko išao na obrede Velikog četvrtka i Velikog petka koji su se nekada održavali ujutro, i do toga se jako držalo.

Na Veliki petak su kod kipa u Gornjoj Jaski, kod kapelice Sv. Duha, u župnoj crkvi Sv. Nikole i u samostanu bili postavljeni Božji grobovi koji su se obavezno na Veliki petak i Veliku subotu do podne posjećivali. Velika čast i obaveza bila je u župnoj crkvi gdje su članovi DVD - a Jastrebarsko u najsvečanijim uniformama čuvali Božji grob.

Na Veliku subotu radili su se veliki kresovi "vuzmenjki", i to obično svaki kvart mjesta svoj. Gledalo se čiji je

ljepši i veći. Čuvali su se čitavu noć da bi se u zoru, kad se počinje daniti, zapalili.

U župnoj crkvi Uskrsnuće je bilo u subotu navečer uz veliku procesiju i limenu glazbu.

Veliki petak bio je strogi post i nemrs koji je trajao još i u subotu. Meso se jelo tek poslije Uskrsnuća.

Na sam Uskrs uz redovne nedjeljne mise za Jasku je bilo karakteristično "Goristajanje". To je bilo Uskrsnuće koje se slavilo u samostanu, i to u nedjelju rano ujutro. Obavezno su sudjelovale limene glazbe iz Jaske i Cvetkovića, a na to su išli uglavnom muški građani Jaske. Za to vrijeme ženske su odnesle jelo na blagoslov u crkvu, tako da su se poslije "Goristajanja" svi sakupili doma i mogli u miru obaviti uskrsni doručak.

Kod poldanje mise na Uskrs bilo je obavezno obući nešto novo; lagane cipele, vestu, novu pregaču ili rubac. Bile su to prave modne revije ženskih i djevojačkih toaleta. Sjećam se ranih pedesetih godina i svojih prvih, novih, niskih cipela.

Pisanice su se bojile na Veliku subotu. U Jaski se pamte ovi načini bojenja pisanica: pomoću kore od luka, pisanje voskom, špricanje preko sita, stavljanje u mravinjak i, u novije doba, kupovnim bojama.

Jela za vrijeme Uskrsa:

Veliki četvrtak:

Obavezno nešto od zeleni (od toga dolazi naziv zeleni četvrtak).

Veliki petak:

Zatepeni bažulj - posebna vrsta juhe od debelog bijelog graha, vrhnja i brašna. Štrukli zelenjaki - od crnog brašna sa puno zelenja - peći na crijepu ili u krušnoj peći.

Velika subota:

Do uskrsnuća na večer jelo se kao i na Veliki petak, a poslije navečer počela se jesti kuhana šunka i to oko bunceka, tako da je cijela šunka išla na blagoslov jela.

Uskrs

Doručak: kuhana šunka, pisanice, mladi luk, hren, rotkvice i obavezno milibrot (slatki mliječni kruh).

Ručak: govodska juha, kuhana govodina sa sosom od hrena, pečeni puran punjen terhetom (posebna vrsta nadjeva sa milibrotom umjesto kruha, jetrima, začini...), mlinci, zelena salata, cikla, debeli bijeli grah, mladi luk, rotkvica.

Kolači bez kojih nije mogao proći ni jedan Uskrs: makovnjača, orehnjača, srneći hrbat, vanili kifli, kućni prijatelji, husarski kolačići, štehlani keksi (domaći keksi raznih oblika: zec, janje, pile...), medenjaci s paprom ili paprenjaci s medom (rade se pomoću drvenog kalupa na kojem su utisnuti uskrsni znakovi) bijela torta, milibrot, kuglof.

Posebne upute za djecu i roditelje!

Jedni i drugi obaviti veliku uskrsnu ispovijed. Djeca biti posebno dobra i napraviti negdje u dvorištu ili vrtu na zaklonjenom mjestu (najbolje pod grmom) gnijezdo u koje će zec donijeti darove.

Roditelji: tokom korizme odreći se nečega (cigareta, pijače, šminke, itd.) tako da bi financijski pomogli zecu u ova teška vremena kako bi darovi bili što bogatiji. Nije sve u automobilima, odjeći, obući, devizama i slično. Male radosti u životu, a pogotovo u djetinjstvu, znače mnogo više.

Sretan Uskrs - Aleluja!

Mirko Škrabe

SVETO TRODNEVLJE - VRHUNAC LITURGIJSKE GODINE

U sva-
kodnevnom
g o v o r u
navikli smo
ubrajati u
sveto trod-
n e v l j e
V e l i k i
č e t v r t a k ,
Veliki petak
i V e l i k u
s u b o t u .

Sveto trodnevlje započinje misom Večere Gospodnje, nastavlja se liturgijom Velikog petka, Uskrsnim bdjenjem, dnevnom misom na Uskrs, a završava službeno večernjom misom uskrsnog dana. Ovdje je potrebno napomenuti da je večernja misa Velikog četvrtka - u liturgiji - predvečerje sutrašnjeg dana, jer su kod Židova veliki blagdani počinjali večer uoči njega. Stari su hrvatski pisci Uskrs nazvali Vazmom, što je izvedenica od grčke riječi "azima" koja doslovno znači "beskvasni kruh", a skraćeno se upotrebljavala za židovsku Pashu, kojoj je Krist dao novi sadržaj svojom smrću i svojim uskrsnućem. Uskrs je najstarija i konstitutivna svetkovina kršćanske zajednice. Često se može čuti u ovom vremenu liturgijske godine izraz 'vigilija'. Sv. Augustin je tako nazvao Uskrsno bdjenje, a doslovno znači "majkom svih bdjenja". Naime, Kristova Pasha - njegov prijelaz s ovoga svijeta k Ocu po mucu, smrti i uskrsnuću - predmet je slavljenja nedjelje, kao 'malog Uskrsa', ali i svih ostalih euharistijskih slavlja tijekom liturgijske godine koja su se postepeno razvila upravo od Uskrsa. U ovom kratkom prikazu pokušali bismo prikazati bogatstvo liturgijskih slavlja ovih, najznačajnijih dana za svakog kršćanina.

VELIKI ČETVRTAK - VEČERA GOSPODNJA

Na ovaj dan, nema dnevnih sv. misa, jedino se slavi misa Večere Gospodnje koja je godišnji spomen-čin ustanovljenja svih naših euharistijskih slavlja. U katedralama, kao matičnim crkvama svake biskupije, biskup ujutro ovoga dana slavi liturgiju sa svim svećenicima svoje biskupije. Tada se blagoslivlja bolesničko i katekumensko ulje, a posvećuje se također i krizmano ulje, te ulje za ređenje svećenika. Nakon biskupove propovijedi svećenici obnavljaju obećanja dana na ređenju da će vjerno obavljati prihvaćenu službu. Uvečer se slavi euharistija u svim crkvama. Nakon Ivanova izvještaja o Isusu koji za vrijeme Večere pere učenicima noge, sam predvoditelj slavlja (u nekim zajednicama) pere dvanaestorici odabranih noge i tako podsjeća sve okupljene da je euharistija upućena na život - bratsku ljubav svih kršćana koju trebaju širiti u svijet.

VELIKI PETAK MUKE GOSPODNJE

Današnji obred Velikog petka razvio se od onoga koji su već u IV. st. uveli kršćani Jeruzalema nakon što je carica Helena 320. g o d i n e p r o n a š l a zagubljenu relikviju k r i ž a Kristova. Od tada su se k r š ć a n i počeli skupljati popodne na

Golgoti i tamo imali službu Riječi. Današnji obred Velikog petka započinje prostracijom svećenika i poslužitelja ili pak klečanjem u šutnji. Nakon toga slijede čitanja, čiji vrhunac svake godine je Muka po Ivanu. Crkva nakon homilije izriče sveopću molitvu kao zaključak službe riječi. Ove molitve su vrlo stare, te uključuju sve ljude, od pape, vjernika, katekumena, kršćana koji nisu u punom zajedništvu s katoličkom Crkvom, Židova, članova nekršćanskih religija, onih koji ne vjeruju u Boga, upravitelja država, bolesnih, gladnih, zatvorenih, putnika, iseljenika, umirućih. Slijedi klanjanje Križu. Ono počinje celebrantovim predstavljanjem križa okupljenoj zajednici: "Evo drvo Križa, na kom je visio Spas svijeta!" Vjernici se mogu slobodno pokloniti Križu, ili ga poljubiti. Poželjno je da to učini svaki član zajednice. Dok traje poklon članova zajednice Križu, pjeva se stara tužaljka "Usta moja, opjevajte" koja stavlja u usta trpećem Isusu dobročinstva koja je Bog učinio svome narodu u povijesti spasenja, a narod svoga Mesiju daje razapeti na križ, ruga mu se, poji ga octom, probada mu bok kopljem. Posljednji dio obreda ovoga dana jest pričest koja je na Veliki četvrtak pohranjena na sporednom oltaru. Obred počinje Molitvom Gospodnjom, nema znaka mira, već se samo pristupa pričesti. Liturgija završava otpusnom molitvom te se vjernici razilaze u šutnji. Tišina je u crkvi i srcima vjernika, tišina kojom Bog progovara onima koji su ga spremni slušati - Spasitelj je mrtav da bi nas smrtne izveo u vječni život.

USKRSNO BDJENJE

Od obreda Velikoga petka kroz cijelu Veliku subotu Crkva 'šuti'.

Navečer se vjernici okupljaju na bdjenje. Prva je Crkva uskrсну noć provodila u pjesmi i molitvi pridružujući katekumene Kristu raspetom i uskrsnom. Današnji obred Vazmenoga bdjenja sastoji se od službe svjetla s blagoslovom ognja i Vazmenim hvalospjevom; službe riječi sa sedam starozavjetnih i dva novozavjetna čitanja koja iznose ključne događaje povijesti spasenja; krsne službe s litanijama svih svetih, blagoslovom vode, krštenjem odraslih ili obnovom krsnih obećanja; euharistijske službe pod kojom novokršteni donose misne darove te prvi put blaguju Tijelo Kristovo.

Služba svjetla - u samoj crkvi ugašena su svjetla, a predsjedatelj pred crkvom blagoslivlja oganj kojim će biti zapaljena uskrсна svijeća. Možda bi ovdje bilo zgodno spomenuti simbolizam svijeće; svijeća je djevičanski plod pčela, i zato je prikladna da bude simbol Krista, Sina djevičanske Majke. U uskrсну svijeću predvoditelj slavlja ucrtava križ te prvo i posljednje slovo. Nakon toga se svijeća pali od blagoslovljenog ognja i nosi kroz Crkvu s tri 'postaje'; pri dnu crkve, u sredini i pred oltarom. Đakon ili onaj koji nosi svijeću podiže je i pjeva: "Svjetlo Kristovo". To je epegezegetski genitiv i znači: "Svjetlo koje je sam Krist". Na taj poklik vjernici odgovaraju: "Bogu hvala!" Nakon toga slijedi Vazmeni hvalospjev, čiju je ljepotu potrebno doživjeti slušanjem.

"Ovo je noć koja svjetlošću stupa rasprši tmine grijeha.
Ovo je noć koja danas po svem svijetu one,
što u Krista vjeruju,
od tmina grijeha i od opačina otima,
vraća milosti i pridružuje svetosti.
Ovo je noć, u kojoj je Krist raskinuo okove smrti i kao pobjednik od mrtvih ustao."

Blagoslov vatre

Vazmeni hvalospjev

Služba riječi je dugačka zato što su vjernici u starini željeli dočekati zoru uskrsnog jutra razmatrajući "divna djela

što ih je Gospodin Bog svome narodu od početka činio, vjeran svojoj riječi i obećanju" (Rimski misal), a samo krštenje dijelilo se u zoru i liturgija je završavala euharistijskom službom. Iz Staroga zavjeta imamo sedam čitanja koja govore o značajnijim Božjim zahvatima u povijesti izraelskog naroda. Iza svakog čitanja celebrant moli molitvu koja je povezana s pročitanim. Nakon posljednjega Starozavjetnog čitanja slijedi Slava koja se nije pjevala u vremenu korizme. Slijedi čitanje Pavlove poslanice te evanđelje o otkriću praznog groba koje nam donosi Luka.

Krsna služba - započinje blagoslovom vode kojem prethode Litanije svih svetih. Nakon blagoslova vode slijedi odricanje od grijeha, to jest od Sotone, te ispovijest vjere. Vodom će zatim biti kršteni odrasli katekumeni ili djeca koja će se krstiti u ovoj noći. Ako nema kandidata za krštenje, tada predvoditelj škropi sve prisutne vjernike u znak obnove krsnih obećanja koja su dali Bogu osobno ili su ih dali njihovi roditelji i kumovi.

Euharistijska služba - u Vazmenom bdjenju je vrhunac Kristove prisutnosti u ovoj noći nakon što smo ga doživjeli prisutnog u simbolu uskrсне svijeće, preko prisutnosti u riječi te u krštenju. Euharistija ostvaruje prisutnost Krista pod prilikama kruha i vina, koji je među nama prisutan u svakodnevnom životu kao Uskršli, a posebno u svakom euharistijskom slavlju kada nam daje samog sebe za naše suobličenje njemu Proslavljenom.

Božji grob

KRŠTENJE

Rt ob vjere kao prijateljstvo Kristu

Naslov odaje jednu stvarnost koja je na prvi pogled sama po sebi poznata i uglavnom vezana uz tematiku mladih bračnih parova ili njihovih kumova. No, iako tako izgleda, želja nam je predstaviti ovaj temeljni i uvodni sakrament u kršćanstvo iz više perspektiva i kutova. Ponajprije odrediti što znači sama riječ, potom staviti više biblijsko-teološki pogled na stvarnost krštenja, da bismo malo pojasnili i liturgijsko-sakramentalni vid.

KRŠTENJE!

Mnogi od vas vežu ovaj pojam uz niz asocijacija kao na primjer nešto vezano uz crkvu kao prostor, uz svećenika kao službenu osobu, uz dijete više nego uz odrasle, uz nekakvo kućno slavlje (krstitke) nego uz kršćansku zajednicu. Sve je to vezano uz pojedinu tradiciju, mjesne običaje i neka osobna iskustva. To ćemo svakako imati u vidu u daljnjem izlaganju.

Ponajprije obratimo pozornost na našu hrvatsku riječ krstiti koja je prijevod latinske riječi baptismus odnosno grčke riječi baptizo (bapto). Izvorno značenje je "uroniti u vodu, okupati". Hrvatska riječ u svom korijenu ima riječ Krist (krst, krštenje, kršćanin, staroslavenski je to krist-jan).

Zato krstiti znači učiniti sličnim Kristu, ucijepiti u Krista, Kristu prijateljeviti, pripadati Kristu, učiniti osobu Kristovim sljedbenikom, učenikom polijevajući ga vodom ili uranjajući ga u vodu.

To je sakrament vjere. Za onoga koji je čuo evanđeosku poruku, pošto je njome bio zahvaćen, ušao je u fazu osobnog obraćenja, koje je praćeno određenom pokorom te odgovorom u vjeri da želi slijediti Krista izbliza - krštenje je bila završna faza. To je početak puta s Kristom, početak vjere kao osnovnog ljudskog usmjerenja prema Bogu.

ŠTO SE DOBIVA KRŠTENJEM?

Ovo pitanje ima u sebi asocijacije na materijalne dokaze, no važno je naglasiti da gledajući sakrament (kao vidljivi znak nevidljive Božje milosti) ima naglasak na

onim duhovnim stvarnostima koje je ponekad teško shvatiti. Stoga napominjem da se po krštenju događa slijedeće: kršteniku se opraštaju grijesi te dobiva udio u Kristovoj pobjedi nad smrću i postaje član Crkve, postajemo vidljivi narod Božji, briše nam se Istočni grijeh, tj. nestaje nam iz srca grešna ljudska sklonost živjeti po "vlastitim sebičnim porivima", postajemo spašeni, oslobođeni od jarma (bremena) grijeha i ohrabreni Isusovim uskrsnućem (Isus nam svojom smrću za nas i svojim uskrsnućem daje dokaze o dobrom Bogu koji i nas želi sebi privući još za ovoga života!). To znači da je zajedništvo s Bogom po Kristu u Crkvi darovano, ali ujedno i zadano kao cilj tj. uvijek iznova ostvarivati i osvajati. To se dakako konkretizira u vlastitom životu. Kao što smo rekli krštenjem postajemo slobodna djeca Božja i oslobodili smo se zabluda napasti i neistine, besmisla, straha od smrti, mržnje..., zapravo svega zla jer živjeti bez smisla (a Bog nam jedini daje pravi smisao: smisao ljudskog postojanja), znači biti otvoren vlastitim prosudbama dobra i zla, samostalno krojiti "smisao svog života", a to može biti opasno po pojedinca i po zajednicu.

Zašto krštenje u crkvi katoličkoj?

Kad govorimo da je brak mjesto ostvarivanja prave i odgovorne ljubavi, tako govorimo da je Crkva mjesto (i način) u kojem doživljavamo puninu Božjeg spasenja već sada na zemlji. O čemu se radi? Mi ljudi živimo na zemlji jer nas je tu Bog postavio. Od nas Bog traži da živimo po njegovim uputama i da budemo sretni. Zašto uopće upute od Boga postoje? Zato što nas je Bog stvorio slobodnima jer je htio slobodne prijatelje, ne prijatelje koje će dobiti na silu ili prijatelje koji će se njegove veličine bojati. A Crkva je mjesto koje je sagrađeno po "Isusovoj mjeri, mjeri želje samoga Boga" i tu mi možemo prijateljevati s Bogom. Naravno, ako Boga volimo da ćemo se i veseliti svakom susretu s Bogom. A ta radost što nam puni srce snagom da živimo plemenito i dobro, to je snaga radosne vijesti Isusa Krista, snaga Evandjelja. Živjeti već sada na zemlji tu radost koju nam je Bog namijenio za svu vječnost: to znači da smo već sada na zemlji "dohvatili" spasenje. Naravno, nismo mi

zaslužni za to spasenje, jer je to dar Božji (kao i sve ostalo); mi smo jedino sebi zaslužni toliko koliko prihvaćamo da nas Bog dariva svojim milostima. Slično kao i zasluga djeteta koji sluša savjete svoga oca koji ga upućuje na ispravan put: dijete je primatelj očeve naklonosti, ali uzvraća ocu ljubavlju i poslušnošću i to mu se "uračunava u pravednost"! Dakle: ako želimo živjeti Božje spasenje već sada tu na zemlji, onda je Crkva pravo mjesto za to!

A Bog (Isus) je naznačio Crkvi (Apostolima) da želi da se ljudi primaju u tu zajednicu "svetih" (oni koji žele postati svetima kao što je to i njihov Otac koji je na nebesima), i zato Crkva ima tu praksu što je krštenjem zovemo. Pa zar nije to svečan trenutak kada čovjek svojom voljom prihvaća Božje spasenje?! A preko krštenja Bog nam daje svoje milosti: radost vjere, djetetu osigurava kumove (i socijalni vid Božje skrbi prema kršteniku jer se kršteniku daje duhovno i materijalno osiguranje!). A to što je sam Bog zaželio da se ima javno u Crkvi održavati primanje svakog pojedinog novog člana, to dokazuje kako Bog želi javno iskazati svakom kršćaninu da ga voli i da mu želi osigurati "njegovo mjesto u zajednici kršćana", jer cijelom Crkvi daje zadatak da i mi moramo prihvatiti tog novog kršćanina kao što ga i sam Bog prihvaća u svoju zajednicu ravnopravnih!

A što Biblija govori o krštenju?

O krštenju ne govori samo Novi Zavjet, napose kada se radi o Ivanu Krstitelju ili o Isusu ili o apostolima koji su također krstili, već i u Starom Zavjetu ponajprije kada se radi o čistiteljskoj ulozi vode npr. vode potopa, prijelaza preko Crvenog mora, obredna pranja, kao i ono koje čisti od grijeha (prorok Ezekiel, i Zaharija). Ivanovo krštenje je krštenje koje uvodi novo pristigle u židovstvo tj. priključivanje zbiljskom potomstvu Izraela koji očekuju Mesiju koji dolazi. Ono je osim toga i znak pokajanja i oprostjenja grijeha. Njegovo krštenje je i priprava za krštenje Duhom Svetim i ognjem.

Spominje se često i Isusovo krštenje. Isus staje u red s grešnicima, ali On je Janje Božje koje tako uzima na sebe grijeh svijeta. To krštenje priprema njegovo

krštenje smrti koje dovodi Isusa do uskrsnuća kada će njegovo proslavljeno čovječstvo primiti puninu Duha i postati životvorni Duh koji priopćuje Duha onim koji su uzjerovali u njega. Kruna Isusova krštenja je silazak Duha Svetoga nešto kao golub i glas nebeskog Oca koji obznanjuje Isusovo božansko sinovstvo. Kasnije se krštenje dijelilo u Kristovo ime te ono sjedinjuje s Kristom, oblači Krista, s njime je jedno, ali se također sjedinjuje sa ostale dvije božanske osobe.

Isusove riječi Crkva je shvatila ozbiljno te ona do dana današnjega

Višeslavova krstionica

izvršava Kristove riječi. One glase: "Zato idite i učinite sve narode učenicima mojim! Krstite ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga!" (Mt 28, 19) te "Idite po svem svijetu i propovijedajte Radosnu vijest svakom stvorenu! Tko bude vjerovao i pokrstio se, spasit će se; tko ne bude vjerovao, osudit će se." (Mk 16,15-16)

Što je još važno za krštenje?

Budući da krštenje označava "pranje" od grijeha i staroga načina života bez Boga, i budući da se ljudi ili tuširaju ili kupaju, tako možemo razlikovati dva načina kako se to krštenje može "pranjem" odvijati:

- polijevanjem po čelu
- uranjanjem krštenika u bazen s vodom.

Materija sakramenta krštenja su materijali koji se pri krštenju koriste:

- (čista, obična, izvorska) voda: i sam je Isus htio da se na krštenju peremo "vodom", a u "Duhu njegovom". Voda je simbol čistoće (pranja) i života (zdravlja, jer bez vode nema života, voda nam zaista znači najveće bogatstvo!)

- svijeća (uskrsna, ona upaljena za uskrsnog bdijenja) kao simbol svjetla što nam ga Bog unosi u srce, simbol izgaranja za druge...

- čista (bijela) haljina: znak čistoće

duše

- (posvećeno) ulje: znak skupocenosti, snage, mirišljivosti, ljepote (jer je upravo sve to što nam Bog daje krštenjem)...

Forma sakramenta krštenja: jesu riječi, obred koji prate čin krštenja, a tim riječima se objašnjavaju događaji i simbolika što ga krštenje nosi ("Ivane, ja te krstim u ime Oca i Sina i Duha Svetoga!").

Ove riječi objašnjavaju u čije ime smo spremni nadalje živjeti, na čiji način živjeti: na Božji način. Slično je kad prijatelju dajemo poklon uz prigodne riječi, jer bez riječi se svašta može protumačiti pa čak i sa skupim poklonima. I budući da ni ljudski život nije samo riječ ili samo djelovanje, tako se i Bog preko sakramenta služi i "gestama" i "riječima" da označi svoj misterij spasenja što ga tom prigodom lije u srce novog kršćanina.

Pitanja i nedoumice!

Sakrament krštenja traži osobni odgovor Bogu, osobno opredjeljenje za Boga, odgovor vjerom Bogu. No zašto se smiju krstiti i djeca? U tradiciji (povijesti) Crkve: kad su se pokrštavale cijele obitelji (i djeca), a djecu bi u vjeru svakako uvodili roditelji koji isto vjeruju. No, Božje milosti koje dobivamo po krštenju ne zaradimo mi osobnom vjerom, već je to Božji veliki dar nama za krštenje. Ako po krštenju prihvaćam Božje milosti, nije to moja zasluga što ću te milosti i dobiti, već je to Božji milosni dar nama. Zato, kod djece je krštenje isto valjano, no uvjet koji se postavlja da bi se dijete krstilo jest da će roditelji (kumovi, rodbina) to dijete uvoditi u vjeru, kao što bi to po naravi svoje vjere i činili (djetetu bi svakako u životu pružali sve ono za što i sami drže da je dobro). To je preduvjet i garancija da će i dijete rasti u svojoj vjeri od prvih dana, i po tome prihvaćati vjeru koju će mu i roditelji živjeti.

CRKVA SMIJE KRSTITI DIJETE SAMO AKO POSTIJI VJEROJATNOST DA ĆE SE ONI KOJI SU ZADUŽENI ZA DIJETE BIRNUTI DA RASTE U VJERI. Jedno od pitanja je djelitelj sakramenta krštenja? Djelitelj sakramenta: Bog koji nam daje milost vjere i Evandjelja, milost spasenja. A tko su onda poslužitelji sakramenta krštenja? To su: biskup, svećenik (prezbiter) i đakon u redovitim slučajevima, a u izvanrednim situacijama

(skora smrt rođenog djeteta npr.) i kršćani laici. Za primatelja sakramenta se smatra: nekršćanin koji želi postati kršćaninom ili djeca (kršćanskih roditelja ili barem) kršćanskih kumova koja će ionako odgojem zaživjeti kršćanstvo. Tako imamo krštenje djece i krštenje odraslih. Oni odrasli prije krštenja moraju proći razdoblje "pripreme za krštenje" koje se zove KATEKUMENAT (a pripravnici se zovu KATEKUMENI). Nakon što se pripreme za krštenje, njihovo krštenje bude u Uskrsnoj noći, kao znak da se katekumeni krste zbog Isusovih riječi i vjere u Isusovog i našeg Oca nebeskog koji je ljudima namijenio uskrsnuće i vječni život s Njime.

JOŠ NEKE NAPOMENE!

Krštenje djeteta obavlja se uz želju roditelja i po Kristovoj zapovijedi upućenoj Crkvi. Crkva prima na krštenje djecu na temelju vjere roditelja i očekuje da će po njihovom zalaganju dijete biti ne samo kršteno nego i odgojeno u kršćanskoj vjeri.

Roditelji i kumovi svoju vjeru za krštenje svoga djeteta svjedoče i potvrđuju dolaskom na pripremu za sakrament krštenja, svetu ispovijed i pričest, (roditelji koji nisu u crkvenom braku ne mogu na ispovijed i pričest).

Na krštenje sa sobom ponijeti:

1. djetetov Izvod iz matice rođenih s JMBC-om

2. jednu svijeću (krsnu)
3. bijelu košuljicu ili benkcicu
4. obiteljsku knjižicu (s vjenčanja)

NAPOMENA ZA KUMOVE

Kumovi na krštenju mogu biti osobe, vjernici koji pripadaju katoličkoj vjeri, da su primili svetu pričest, firmu (krizmu), da su navršili 18 godina života; ako su u braku da su crkveno vjenčani, da se nisu ispisali ili odrekli Katoličke Crkve i da provode život u skladu s vjerom, tj. redovito vrše svoje vjerske dužnosti. Oni kumovi koji ne žive u župi krštenja trebaju od svoga župnika gdje sada žive donijeti potvrdu da mogu biti krsni kumovi.

Krštenje je završetak puta prema Kristu i početak puta s Kristom (početak osobne vjere). Neka je blagoslovljeno svako dijete i svaki roditelj koji prihvaća život iz Božje ruke!

Zoran Grgić, župni vikar

Gdje i kada sam stvarno susrela Isusa

Na desetgodišnjicu našeg zajedničkog putovanja želim vam posvjedočiti kako sam ga stvarno upoznala i kako smo postali nerazdvojni, kako sada sigurno koračam putem kojeg je za mene pripremio. Zašto? Zato što sada znam da je život s Njim bolji i sigurniji od bilo kojeg životnog osiguranja i bilo koje životne premije.

Znala sam Isusa oduvijek, o njemu su mi govorili roditelji, časna, župnik i kapelan. Redovito sam odlazila na svetu misu i vjeronauk. U to moje rano doba bila sam dosta povučena, nesigurna, osamljena. Tako sam se često osjećala i kroz osnovno školovanje, a i kasnije. Iako sam izvana izgledala veselija, otvorenija, uvijek spremna pomoći drugima, još sam uvijek bila nesigurna, dosta puta tužna i osamljena. Sama iz toga nisam mogla izaći. Tada je On progovorio uz pomoć moje prijateljice i pozvao me na katolički seminar u našoj župi. Taj puta sam je poslušala i otišla. To što sam tada doživjela nazivala sam potrebom, okretanjem naglavačke, eksplozijom svega do tada potisnutog. Zašto?

Zato što sam nakon tog iskustva plakala satima. Od radosti. Danas bih to iskustvo nazvala Kršenjem Duhom Svetim.

Došavši tamo, Isus me uzeo za ruku i uz pomoć svog pastira svećenika i njegovih riječi poveo me u sve situacije gdje sam se osjećala sama, uplašena, nesigurna, i potrebna podrške i razumijevanja. Odveo me do trenutka mog rođenja, kada sam na svijet došla plava i bez znakova života, gdje mi je po prvi puta pokazao koliko sam mu važna. Uz pomoć liječnika me je pozvao na život. Zatim me je poveo u rano djetinjstvo kada sam s dvije godine na duže vrijeme ostala bez roditelja, koji su otišli na rad u Francusku. Baka su bile dobre i brižne, ali mame i tate nije bilo. I tada je bio pored mene. Evo nas u osnovnoj školi gdje sam ponekad bila omalovažavana jer sam bila dijete jedne spremačice i običnog radnika. I tada je bio uz mene. Bio je uz mene i u teškim danima teškog bronhitisa kada nisam mogla do zraka i mislila da ću umrijeti, povjerio me liječniku koji je ustrajao i uz nekoliko godina terapije, od bolesti nije ostalo ni traga. Zatim me poveo do odabira zvanja što mi je bilo veoma teško, jer nisam krenula u školu u koju sam željela. Naravno da je i tada pomogao, i evo mene u Pedagoškoj. Sreći nije bilo kraja. Krenuli smo dalje do apsolutnog ispunjenja jednog dijela mog života. Postala sam

odgojiteljica i okruživala su me prekrasna dječja lica željna topline, znanja, radosti i ljubavi. Uz sve to imala sam podršku i povjerenje njihovih roditelja. Svakim novim korakom u duši mi je bilo toplije, sve laganije i lepršavije. Dao mi je do znanja da me voli, da je uz mene od samog početka, da me želi baš onakvu kakva jesam. Pokazao mi je da vrijedim, da se kad god želim mogu odmoriti u njegovom krilu i osjećati njegovu beskrajnu i bezuvjetnu ljubav.

Svjesna toga, donijela sam neke životne odluke. Prvo sam u dobroj ispovijedi očistila dušu. Od tada se trudim redovito moliti, što mi više nije teško. Misa bez svete pričesti za mene je tužan trenutak jer nisam u potpunosti susrela Isusa. Njegove riječi su mi putokaz kroz život. Nestale su psovke i ružne poštapalice. Božje zapovijedi za mene više nisu okovi, već sloboda. Sad sigurno znam kuda i s kim idem.

Na put mi je stavio mog Damira, baš onakvog kakav mi je bio u srcu. Držao me čvrsto za ruku dok sam se opraštala od mog tate kojem me je povjerio dao mi do znanja da će mu i dalje biti blizu. Dao nam je dvoje djece, Luku i Ivanu, dvije prave nebeske kreacije, a na putu do nas je i treće koje svi s radošću očekujemo. Obasuo me je snagom i vjerom kada mi je stradala mama i dao mi do znanja da će sve biti u redu.

U našem domu s nama su još i moja mama i baka. Život nam prolazi u uvažavanju, poštivanju, pomaganju jednih drugima, a sve to uz molitvu svih, od najmlađih do najstarijih. Za te trenutke u našem domu postoji i poseban kutak za molitvu. Tu se susrećemo s našim Isusom. Svakodnevno mu donosimo u molitvi i pjesmi nas i naše bližnje, prijatelje i neprijatelje.

I tako moj Isus i ja idemo dalje, ako posrnem, pridrži me, ako padnem, podigne me, a kad je sve u redu kroz život idemo otvorenog srca, očiju i duše, nas mijani, ponekad pjevajući pa i fučkajući. Jednostavno, volimo se. Ako želite s nama, možete.

I ne zaboravite: ljubite jedni druge kao što nas On ljubi.

Smiljana Popović

Kako sam ja susrela Isusa?

U vremenu u kojem je većina ljudi zabrinuta za nešto materijalno, vidljivo i prolazno i kada malo tko razmišlja o onom duhovnom, onom nevidljivom i

Najljepši put je onaj kojim se približavamo jedni drugima!

neprolaznom, teško je opstati. U vremenu atomskih ratova i velikih "zvijezda", velikih "proroka" i različitih pošasti, kada su ljudi spremni počiniti i teški grijeh, samo da bi došli do višeg položaja u društvu, mene je ipak više privuklo "ono drugo", nevidljivo i neprolazno, ono što čovjeku daje snagu da ustraje u životu...

A ustrajnosti treba ... pogotovo onda kada mislimo kako više ne možemo nositi određeni teret. I ja ... upravo tada osjetih onu SNAGU kad sam pomislila da je već sve izgubljeno. Upravo tada shvatih da nema Uskrsa bez Krista. Upoznah Krista onda kad sam ga najmanje očekivala. Svoj susret s Njim zamišljala sam sasvim drugačije. Ovaj pak susret nije bio planiran, nije bio zakazan ... barem ne s moje strane. U trenu kad sam osjetila da teško breme nosim na svojim leđima, pomislih kako više ne mogu. Slomljena, očajna, obeshrabrena, poželjeh otići - napustiti sve. I pritisknuta nekim bremenom gotovo odustah od željene namjere u životu.

A onda!!!

Jednoga dana ... uz svjetlo svijeeće ... nemir u duši splasnu i osjetih bonacu - mir i spokoj, a unutarnji glas mi reče: "Ne boj se! Vidim tvoj pogled i čujem svaku tvoju riječ u nevolji. Prihvati sve mirno jer je to naš otac dopustio, a ja ću ti biti pratilac u životu tvome. Dodi - slijedi me! Ja sam s tobom i onda kada te gorčina, razočaranost i tuga obuzmu. Tu sam. Hodam s

tobom ukorak i tamo gdje bude trebalo - nosit ću te. Ja sam ti najvjerniji prijatelj i što trebaš više na zemlji od moje ljubavi?

Svijet prolazi ... vrijeme bježi ... ljudi te napuštaju, a ja ostajem ..."

Kao u nekom zanosu ustadoh i pođoh slijediti unutarnji glas, koji mi rasvijetli dušu i životni put. U tom glasu prepoznah svoga najvećega prijatelja - prepoznah Isusa. Susretah ga neočekivano, nenajavljeno, bez osobite pripreme, ali s velikom željom u srcu. I shvatih da ona biblijska : **BLAŽENI KOJI NE VIDJEŠE, A VJERUJU** - ima smisla. Ne vidjeh ga - ali ga susretah.

Kristijana

Put do Gospodina i razgovor s NJIM

Raspitivao sam se kako, čim i kojim putem da dođem do Gospodina, jer sam razgovor htio obaviti s NJIM oči u oči. Kažu mi da ima neki "leteći autobus" koji vozi određenim danom, ali kao kartu vozač je uzimao u obzir neka dobra djela. Autobus je bio put. Došao sam na neko mjesto, može biti da je bilo čistilište, gdje sam se ispovijedio nekom od anđela, te me uputio do Gospodina. Mislio sam da će me malo drugačije gledati, jer sam imao grijeha pa i pokoji malo teži, ali nije. Evo me, stigao sam. Očekivao sam nešto veličanstveno, vjerujte tako je i bilo. Naslovio me imenom i prezimenom, te mi rekao sve ono o čemu sam htio razgovarati s njim. Rekao mi je: "Sve ja znam, a znam i to da se možeš popraviti i riješiti sve probleme. Ništa nije nemoguće, bar ne za MENE..."

Jednom ili dvjema rečenicama riješio me, tj. rekao mi kako da riješim ono što me muči. A tako je govorio i NJEGOVI SIN, Isus, jednom rečenicom rekao je puno, puno toga. Da , bili su tamo Isus, a i Duh Sveti koji su tu i tamo dobacili koju dobru riječ. Sve je bilo taj čas riješeno.

Iskreno da vam kažem, nemam pojma kako sam se vratio kući, ali vjerujte bilo je brzo...

Vlade

Tko je za mene Isus Krist?

Nitko ne može nijekati da je Isus postojao, ni tvrditi da njegove riječi nisu lijepe; čak ako ih je netko izgovorio prije

njega, nitko ih nije formulirao na tako božanski način.

Uvjeren sam da bi Isus Krist opet bio raspet kad bi ponovno došao na zemlju. Ima mnogo kršćana koji ga ni danas ne bi podnijeli. Strašna je pomisao: Krista mnogi uopće nisu razumjeli. Uvjeren sam da Krist ne pripada samo kršćanima, nego cijelom čovječanstvu.

Isus je znao i poznao kao što se zna i pozna kad se ne traži vlastita slava, nego istina, istina u drugima i u samome sebi. Znao je ono što je iznad svih knjiga, znao je i poznao drugačije nego učenjaci, znao je kao što znaju najjednostavniji, znao je ono što zna srce. Poznao je čovjeka i znao što se događa među ljudima, poznao je žed za pravdom, znao je što može učiniti za svakoga od nas, najmanji znak ljubavi. Srce nam gori dok slušamo njegove riječi : "Dječice, još sam malo s vama ... zapovijed vam novu dajem : Ljubite jedni druge..."veće zapovijedi od ove nitko nema: da život svoj položi za svoje prijatelje. Bez sumnje, on je bolje no itko znao, što sve može za radost ljudi učiniti ljubav, i što znači naša volja da ljubimo i da budemo voljeni...

Svim svojim snagama vjerujem u moć te ljubavi...

Josip Jurinić, 7.

Tko je za mene Isus Krist?

Isus Krist je za mene nešto posebno i važno. Ja ga puno volim i vrlo ga poštujem zato što mi je on dao život, svjetlo i snagu. Isus Krist je pravi čovjek i Sin Božji. On nam je dao da prema svakoj osobi izrazimo ljubav, mir, prijateljstvo i sve ostalo. Isus Krist nas je otkupio svojom mukom i smrću. Ja se u svakom trenutku sjetim Isusa Krista i ja se molim svako jutro, svako podne i svaku večer. Ja volim Isusa Krista i nikada ga neću zaboraviti i nikad ga neću iznevjeriti. Ja bih zato i vama preporučila da ga nikad ne zaboravite i ne iznevjerite. Isusa Krista treba svaki dan moliti i pomoći će vam u svemu.

Antonija Hersa

Tko je za mene Isus Krist?

Za mene je Isus Krist brat i prijatelj. Za mene je On osoba kojoj se mogu uvjerenje povjeriti. On je razlog i uzrok toga što više nema istočnog grijeha. Isus Krist je pravi Bog i pravi čovjek. On je uzor i heroj svih kršćana, spasio je svi-

jet svojom smrću na križu. On je zvijezda veća od holivudskih glumaca koji se sami bore protiv neprijatelja. Isus je za mene spasitelj svijeta.

Marko Haramija, 8. d

Tko je za mene Isus Krist?

Sjedim na morskom žalu. Osluškujem šum mora. Misli mi lete na laganom povjetarcu. Sramežljivi mjesec gleda odraz svog lica u beskrajnoj modrini. Blještavo zvjezdano nebo kao da pleše svoj ponoćni bal. Obuze me noćna tišina. Zapuše vjetar, a moje misli kao da su upale u vrelo. Razmišljam o moru, vodi, svjetlu, ljudima... Isusu Kristu... "Što za mene znači Isus Krist", pomislih. "Čovjek kao i svi drugi, povijesna osoba", kažu. No, za mene je on nešto dublje, jače, snažnije. Nešto što se ne može opisati, nešto za što nema pravih riječi. On je onaj koji upravlja svime, koji je sve stvorio, onaj kojeg molim da mi pomogne u teškim trenucima, njemu zahvaljujem za sve dobro. Da nema Njega ne bi bilo svitanja koje odiše svježinom. Ne bi bilo onih najljepših mogućih slika sunca nad obzorom, prekrasnih sunčevih odsjaja nad more. To su sitnice koje uljepšavaju život i za koje trebamo zahvaljivati Njemu, Gospodaru nad Gospodarima, Njemu čija je ljubav neizreciva... Isusu Kristu.

Ivana Jambrović, 8. b

Isus Krist i njegovo uskrsnuće

Isus Krist je za mene Bog - čovjek koji je došao na ovaj svijet da ga promijenjeni. Isus je govorio kako treba postupiti s drugim ljudima i kako se u duši mora vjerovati u Boga. Činio je uvijek dobra djela, a nikada zlo. Kada je uskrsnuo, svi su mu vjerovali da je Božji sin. Ljudi se i danas nisu promijenili, a Isus Krist je za nas pretrpio takvu muku i bol. Ja svake godine na Uskrs se sjetim Isusa i njegova uskrsnuća. Svi mi kršćani slavimo Uskrs. Uskrs je najveći blagdan za nas kršćane. Mnogi ljudi bore se za mir u svijetu, a završe kao i Isus Krist. Jednoga dana sve to će se promijeniti i vladat će mir. Zato ću se i za ovaj Uskrs moliti za mir u svijetu.

Lucijan Smok, 5. c

SVIBANJ - MJESEC DVIJU MAJKI

Mjesec svibanj u Crkvi posvećen je štovanju Bl. D. Marije, majke Isusa Krista, ali i naše nebeske majke Sav katolički svijet, pa i naš hrvatski narod, Mariju zaziva kao svoju pomoćnicu, zaštitnicu i majku. Posvećene su joj bezbrojne crkve, brojni oltari, njezine su slike u kućama, njezine medaljice, ili kao u Domovinskom ratu, njezine su krunice o vratu ljudi. Mariji se pak molitvama utječe za pomoć, moli njezin zagovor. Zašto?

Izvana gledano, Marija nije napravila nikakva veličanstvena djela, ali je sva pripadala Bogu, ponizno prihvatila njegovu volju, predala se cijela službi Isusa Krista, Sina Božjega i spasu čovječanstva. Istovremeno se ona sva predala službi tijela Kristove Crkve i njoj želi s neba služiti sve do kraja svijeta i vremena. Crkva ju je proglasila Kraljicom neba i zemlje i time htjela reći kako Bog neizmerno nagrađuje one koji mu služe i koji ponizno vrše njegovu volju.

Naš narod Mariji pjeva najljepše pjesme, kiti njezine kipove i slike, moli pred njima i vjeruje u njezin zagovor. Nju zaziva kao kraljicu Hrvata. Hrvati su

uvjereni da ih je ona svojim zagovorom štitila. Naša je generacija uvjeren da krunice na vratu naših branitelja također znače njezini zagovor u Domovinskom ratu.

U čudesnoj povijesti ljudskog roda i svijeta stvorenom od Stvoritelja, Marija je biser. Kroz nju nam je dan još ljepši biser, sam Bog - Isus Krist, Spasitelj, prijatelj i subrat svakog čovjeka. Pokraj to dvoje ljudi, Isusa Krista i Marije, isplati se biti čovjek i može se izdržati u svim patnjama i progonstvima, ratu, ranjenosti, bolestima, pa i smrti. Kraj njih i s njima, živjet ćemo vječno.

U mjesecu svibnju sjećamo se i naših zemaljskih majki - posebno na MAJČIN DAN i zahvaljujemo im za svu ljubav i požrtvornost. A naša nebeska Majka je najljepši i najpotpuniji ideal našim ljudskim majkama. Ništa ne može tako ljudske majke nadahnuti kao lik Madone s djetetom. Nema apsolutno divnijeg simbola, veće i časnije zaštitnice od Majke Božje.

Dvije majke. One se ne smiju rastaviti, ako nećemo upropastiti i oskrnuti ideje kršćanskog materinstva.

Velika Majko, blagoslovi naše majke! Podigni ih! Nadahni! Ojačaj! Utješi! Smanji grobove, štiti kolijevke! Ne daj da se utrne, ni u domovini, ni u svijetu, sveta vatra materinstva na našim kućnim oltarima!

Žpk

MAJČIN DAN - 11. SVIBNJA

U drugu nedjelju mjeseca svibnja već se odavno po čitavom svijetu slavi Majčin dan. Slavljenje Majčina dana započelo je godine 1914. u Americi. Od dvadesetih godina našega stoljeća Majčin dan slavi se i po čitavoj Europi. Od godine 1933. slavljenje toga znamenitog dana ustalilo se u drugu svibanjsku nedjelju.

"Sve što imam i što jesam, dugujem svojoj majci" - uskliknuo je u svojoj najvećoj slavi i moći slavni francuski car Napoleon. "Ako dugujemo hvalu onima koji su nas učili, koliko veću hvalu dugujemo onima koji su nam dali život, a to su poglavito naše majke" - ističe veliki matematičar i mudroslovac Blaise Pascal.

Majka je veliko ime, jer je i njezino srce veliko. Ona je najljepši znamen ljubavi, žrtve i darivanja. Njezino ime spominje se s posebnom nježnošću.

Uvijek i posvuda. U ranoj životnoj dobi to je ime neprestance na ustima malog djeteta. Ali je nerijetko i na ustima odrasla čovjeka, pa i zgrbljena starca. Osobito onda kad se čovjek nađe u nevolji, zaziv majčina imena postaje slatki melem na njegovoj ljutoj životnoj rani. Zato nije čudo što je majčino ime duboko ukorijenjeno u svakoj ljudskoj uljudbi, u svakoj umjetnosti.

Majka je ljubav

Sveti Ivan apostol u svojoj prvoj poslanici ističe i kliče: "Bog je ljubav!" U nešto izmijenjenom značenju može se to isto reći i za majku. Doista, i majka je ljubav. Jer, samo se tako može shvatiti njezina sreća u brigama, njezine dragovoljne jobovske patnje, njezine smjerne životne Golgote. "Sad je sretna moja

draga starica - do sita će se naljubiti najmlađeg sina. - Ponosno ide kao carica, pijana bez kapljice vina." - zanosno pjeva hrvatski pjesnik Gabrijel Cvitan.

Doista, svaka je majka ponosna carica jednoga beskrajnog carstva - carstva ljubavi. Jedino se pred tom majčinskom ljubavi zaustavlja ljudska niskost i sebičnost. Bez majčine ljubavi, svijet bi se pretvorio u bolnicu neizlječivih bolesnika, u pustinju neizdrživa života, u pakao svakovrsne zloće.

Majčina je ljubav vječno živa i vječno mlada. Ona je sveudiljna i sveobuhvatna. Pavlov hvalospjev ljubavi može se posebice prikladno primijeniti na majčinsku ljubav. Jer, i majčinska je ljubav "strpljiva, dobrotiva, ne zavidi, ne hvasta se, ne traži svoje... sve podnosi, sve vjeruje, sve trpi, svemu se nada..." I planet na kojem živimo zovemo Majkom zemljom.

Jer, zemlja nosi sve životne terete i daje životne sokove svim stvorenjima.

Ona dopušta da je ranjavamo izoranim brazdama, kako bismo baštinili njezine plodove. Takva je i majka. Ona ljubi, a pri tom sama najviše trpi. I njezina je ljubav plodotvorna, jer ona plodi nove naraštaje. Ona je sveta posuda u kojoj počiva tajanstvena rodotvorna moć ljudskoga roda. Stoga je i povreda majčinske ljubavi teško zlodjelo.

Majka je darovateljica života

U domaćoj televizijskoj izvedbi pod naslovom "To sam ja", od prije nekoliko godina, znamenita hrvatska književnica Vesna Krmpotić reče da je ona veoma sretna i ponosna što je majka. I ističe da ne bi dala jedan svoj porođaj za bilo kakav uspjeh ili društveni položaj što ga postižu muške osobe. Drugim riječima, ni za što na svijetu ne bi dala svoje majčinstvo. Majčinstvo je ujedno i tajna i razjašnjenje ženine sreće. Ona čitavim svojim bićem dodiruje tajnu života. Dodiruje tu tajnu i tijelom, i duhom i srcem. Njezino je dijete komadić vlastitog tijela i duše, srca i života. Ona neposredno doživljava i proživljava stvaranje. Doživljava i proživljava još jednu zoru, još jednu budućnost, još jedan život što može zvati svojim životom.

Nažalost, u naše je doba žena kao nositeljica života često prezrena. Odbojnost najbliže okolice prema novom životu ubija u samoj ženi-majci svijest o tome što znači novi život, novi čovjek pod njezinim srcem. Izopačeno shvaćanje svijeta oko nje može ubiti i njezinu savjest, pa onda ubija život vlastitog čeda.

Na veliku žalost, danas nerođeni sve više gube građansko pravo na život. Zakoni dopuštaju da se nerođeni ubijaju u neizbrojivom mnoštvu. Prema njima nema smilovanja. Naprosto su osuđeni na smrt i moraju poginuti! I to se zove zakonom napretka, pravom oslobođene žene! Žena pak kao nositeljica života ima svoje dostojanstvo. A to dostojanstvo ne sastoji se u ubijanju, već u očuvanju života, koji žena-majka nosi pod svojim srcem.

Hrvatski kardinal Franjo Kuharić jednom je između ostalog govorio o užasnoj "žetvi smrti" koja danomice žanje hrvatsku nerođenu mladost. I zaključio

je ovako: "Ako hrvatski narod bude ubijen, bit će ubijen u obiteljima koje odbacuju život!"

Hoće li se u tom bitnom životnom pitanju napokon probuditi savjest hrvatskih kršćana, osobito kršćanskih majki?! Hoće li napokon prestati stravični pokolj nerođenih?!

Majka je svetinja svakoga naroda

Tko ljujla kolijevku, odlučuje o sudbini naroda. Narod kojemu su kolijevke prazne, nema budućnosti. Domovina ima samo onoliko sinova koliko joj ih daruju majke. Majke u djeci oblikuju rodoljubnu dušu. One stvaraju djelotvorno domoljublje. Zato majke moraju biti velike i jake junakinje, da i njihova djeca budu takva. Zato je sudbina domovine i naroda u majčinskim rukama. Zato je majka svetinja svakoga naroda i svake domovine. Narod i domovina koji nemaju svoje velikodušne majke, nemaju ni svoju djecu ni svoju budućnost.

Majka je i prva čuvarica rodnoga ognjišta. Ona u sebi nosi tajnovitu iskru kojom upaljuje prvi plamen na novom ognjištu. Ona onda taj plamen čuva svojom ljubavlju i brigom. Otklanja s njega pepeo te ga rasplamsava, opet svojom ljubavlju i brigom. I uzaludno je ognjište ako uza nj nema vjerne i revne čuvarice majke. A ako se ne sačuva ognjište, neće se sačuvati ni domovina, ni narod. Na ognjištima i u domovima uzdržava se narodnosna svijest i baština. Na ognjištima i u domovima povezuje se prošlost sa sadašnjošću i budućnošću svakoga naroda. Podjednako na selu kao i u gradu.

Hrvatske majke stoljećima su bile vjerne i odane uzvišenoj službi domovine i naroda. Poput najuzornijih svjetskih primjera, hrvatska je majka s radosnim ponosom neprekidimice na sebe primala teški križ materinstva i zaufano pratila svoju djecu od njihove kolijevke pa nerijetko i do njihove životne Golgote. Hrvatska je majka u stoljetnom mukotrpnom životu našega naroda odgojila bezbroj čestite i divne djece. I samo je zato Domovina uspjela preživjeti svoje višestoljetno životno raspeće. Majka je hrvatskom narodu spasila njegovu bit: narodnu dušu i narodni

materinski jezik. Činjenice svjedoče da se svakome drugome lakše mogao nametnuti tuđinski jezik nego hrvatskim majkama. Stoga se mletački providur jednom zgodom žalio na naše hrvatske majke zato što one u Primorskoj Hrvatskoj ne žele govoriti nikakvim drugim nego samo hrvatskim jezikom.

Sve su to primjeri za nasljedovanje: današnjim majkama i svekolikim današnjim naraštajima. Recimo na kraju kako je glavna svrha proslave Majčina dana da se podigne čast i dostojanstvo majke i majčinstva. Majčin je dan znamen duhovnoga preporoda svakoga naroda, pa tako i našega naroda. I u kršćanskom i u rodoljubnom pogledu. Zato majkama treba i na ovaj dan i svaki dan odati priznanje, pomoći im da budu časne i čestite majke te im izreći duboku i toplu zahvalnost. Netko reče da se nitko nikada nije odužio Bogu i majci. To je shvatljivo. Ali nije ni shvatljivo ni prihvatljivo ako se barem ne pokuša to učiniti.

Majka je ljubav

Sveti Ivan apostol u svojoj prvoj poslanici ističe i kliče: "Bog je ljubav!" U nešto izmijenjenom značenju može se to isto reći i za majku. Doista, i majka je ljubav. Jer, samo se tako može shvatiti njezina sreća u brigama, njezine dragovoljne jobovske patnje, njezine smjerne životne Golgote. "Sad je sretna moja draga starica - do sita će se naljubiti najmlađeg sina. - Ponosno ide kao carica, pijana bez kapljice vina." - zanosno pjeva hrvatski pjesnik Gabriel Cvitan.

Doista, svaka je majka ponosna carica jednoga beskrajnog carstva - carstva ljubavi. Jedino se pred tom majčinskom ljubavi zaustavlja ljudska niskost i sebičnost. Bez majčine ljubavi, svijet bi se pretvorio u bolnicu neizlječivih bolesnika, u pustinju neizdrživa života, u pakao svakovrsne zloće.

Majčina je ljubav vječno živa i vječno mlada. Ona je sveudiljna i sveobuhvatna. Pavlov hvalospjev ljubavi može se posebice prikladno primijeniti na majčinsku ljubav. Jer, i majčinska je ljubav "strpljiva, dobrostiva, ne zavidi, ne hvasta se, ne traži svoje... sve podnosi, sve vjeruje, sve trpi, svemu se nada..." I planet na kojem živimo zovemo Majkom zemljom.

Jer, zemlja nosi sve životne terete i

daje životne sokove svim stvorenjima. Ona dopušta da je ranjavamo izoranim brazdama, kako bismo baštinili njezine plodove. Takva je i majka. Ona ljubi, a pri tom sama najviše trpi. I njezina je ljubav plodotvorna, jer ona plodi nove naraštaje. Ona je sveta posuda u kojoj počiva tajanstvena rodotvorna moć ljudskoga roda. Stoga je i povreda majčinske ljubavi teško zlodjelo.

Majka je darovateljica života

U domaćoj televizijskoj izvedbi pod naslovom "To sam ja", od prije nekoliko godina, znamenita hrvatska književnica Vesna Krmpotić reče da je ona veoma sretna i ponosna što je majka. I ističe da ne bi dala jedan svoj porođaj za bilo kakav uspjeh ili društveni položaj što ga postižu muške osobe. Drugim riječima, ni za što na svijetu ne bi dala svoje majčinstvo. Majčinstvo je ujedno i tajna i razjašnjenje ženine sreće. Ona čitavim svojim bićem dodiruje tajnu života. Dodiruje tu tajnu i tijelom, i duhom i srcem. Njezino je dijete komadić vlastitog tijela i duše, srca i života. Ona neposredno doživljava i proživljava stvaranje. Doživljava i proživljava još jednu zoru, još jednu budućnost, još jedan život što može zvati svojim životom.

Nažalost, u naše je doba žena kao nositeljica života često prezrena. Odbojnost najbliže okolice prema novom životu ubija u samoj ženi-majci svijest o tome što znači novi život, novi čovjek pod njezinim srcem. Izopačeno shvaćanje svijeta oko nje može ubiti i njezinu savjest, pa onda ubija život vlastitog čeda.

Na veliku žalost, danas nerođeni sve više gube građansko pravo na život. Zakoni dopuštaju da se nerođeni ubijaju u neizbrojivom mnoštvu. Prema njima nema smilovanja. Naprosto su osuđeni na smrt i moraju poginuti! I to se zove zakonom napretka, pravom oslobođene žene! Žena pak kao nositeljica života ima svoje dostojanstvo. A to dostojanstvo ne sastoji se u ubijanju, već u očuvanju života, koji žena-majka nosi pod svojim srcem.

Hrvatski kardinal Franjo Kuharić jednom je između ostalog govorio o užasnoj "žetvi smrti" koja danomice žanje hrvatsku nerođenu mladost. I zaključio je ovako: "Ako hrvatski narod bude ubijen, bit će ubijen u obiteljima koje odbacuju

život!"

Hoće li se u tom bitnom životnom pitanju napokon probuditi savjest hrvatskih kršćana, osobito kršćanskih majki?! Hoće li napokon prestati stravični pokolj nerođenih?!

Majka je svetinja svakoga naroda

Tko ljulja kolijevku, odlučuje o sudbini naroda. Narod kojemu su kolijevke prazne, nema budućnosti. Domovina ima samo onoliko sinova koliko joj ih daruju majke. Majke u djeci oblikuju rodoljubnu dušu. One stvaraju djelotvorno domoljublje. Zato majke moraju biti velike i jake junakinje, da i njihova djeca budu takva. Zato je sudbina domovine i naroda u majčinskim rukama. Zato je majka svetinja svakoga naroda i svake domovine. Narod i domovina koji nemaju svoje velikodušne majke, nemaju ni svoju djecu ni svoju budućnost.

Majka je i prva čuvarica rodnoga ognjišta. Ona u sebi nosi tajnovitu iskrinu koju upaljuje prvi plamen na novom ognjištu. Ona onda taj plamen čuva svojom ljubavlju i brigom. Otklanja s njega pepeo te ga rasplamsava, opet svojom ljubavlju i brigom. I uzaludno je ognjište ako uza nj nema vjerne i revne čuvarice majke. A ako se ne sačuva ognjište, neće se sačuvati ni domovina, ni narod. Na ognjištima i u domovima uzdržava se narodnosna svijest i baština. Na ognjištima i u domovima povezuje se prošlost sa sadašnjošću i budućnošću svakoga naroda. Podjednako na selu kao i u gradu.

Hrvatske majke stoljećima su bile vjerne i odane uzvišenoj službi domovine i naroda. Poput najuzornijih svjetskih primjera, hrvatska je majka s radosnim ponosom neprekidimice na sebe primala teški križ materinstva i zaufano pratila svoju djecu od njihove kolijevke pa nerijetko i do njihove životne Golgote. Hrvatska je majka u stoljetnom mukotrpnom životu našega naroda odgojila bezbroj čestite i divne djece. I samo je zato Domovina uspjela preživjeti svoje višestoljetno životno raspeće. Majka je hrvatskom narodu spasila njegovu bit: narodnu dušu i narodni materinski jezik. Činjenice svjedoče da se svakome drugome lakše mogao nametnuti tuđinski jezik nego hrvatskim majkama. Stoga se mletački providur jednom zgodom žalio na naše hrvatske majke zato što one u Primorskoj Hrvatskoj ne žele govoriti nikakvim drugim nego samo hrvatskim jezikom.

Sve su to primjeri za nasljedovanje: današnjim majkama i svekolikim današnjim naraštajima. Recimo na kraju kako je glavna svrha proslave Majčina dana da se podigne čast i dostojanstvo majke i majčinstva. Majčin je dan znamenit duhovnoga preporoda svakoga naroda, pa tako i našega naroda. I u kršćanskom i u rodoljubnom pogledu. Zato majkama treba i na ovaj dan i svaki dan odati priznanje, pomoći im da budu časne i čestite majke te im izreći duboku i toplu zahvalnost. Netko reče da se nitko nikada nije odužio Bogu i majci. To je shvatljivo. Ali nije ni shvatljivo ni prihvatljivo ako se barem ne pokuša to učiniti.

Žpk

Ne vrijeđaj majku!

MAJKA JE SVAKOM ČOVJEKU SVETINJA! I MENI, I TEBI, I SVAKOM IMALO PLEMENITOM I ODGOJENOM ČOVJEKU. ZATO POŠTUJ SVOJU MAJKU I TUĐE MAJKE!

NEMOJ NIKADA PSOVATI, VRIJEĐATI SVOJU MAJKU, NITI TUĐU, PROSTAŠTVOM, BESTIDNIM ULIČNIM REČENICAMA, JER TIME SRAMOTIŠ SAMOGA SEBE PRED BOGOM I PRED LJUDIMA! Sramotiš svoj narod! Grijech je to velik i to je nekulturno! Budi čovjek! Budi zahvalan svojoj majci i drugim majkama!

PISMO MAJCI

Mama!

Od kada sam bila mala djevojčica, posvetila si se meni. Vježbala sa mnom, plakala sa mnom. Majko, spasila si me. Bila si sa mnom u mojim najtežim trenucima. Bila si sa mnom kada sam pisala zadaće, kada sam dobila jedan, kada sam dobila pet. Hrabrila me, opominjala me, učila me onomu što je dobro, a tjerala me od onoga što je zlo. Bila si uz mene i onda kada mi je bilo najteže, provela si sa mnom dane i noći plačući, i moleći se za mene. Majko, znam da je i tvoj život bio težak, i da si i ti čovjek koji katkada griješi. Znaj da ti nikada nisam zamjerila to u čemu si pogriješila. Samo ti zahvaljujem, i uvijek ću ti biti zahvalna za sve čemu si me naučila i za sve ono što sam od tebe primila. Majko, znam da moj živor još nije ni na pola puta, i da će biti teških vremena. A kada ona i dođu, znam da ćeš biti pored mene i prolaziti ih sa mnom. Mama, hvala ti. Hvala ti na ljubavi koju si mi pružila i koju mi pružaš. Hvala ti na sretnom djetinjstvu. Hvala što si mi podarila život. Hvala ti!

Valentina Fabijanić, 4. g

PISMO MAJCI

Majko, hvala ti na svemu što si učinila za mene. Hvala što me poslušas u svakoj prilici kad sam u opasnosti. Nikada me nisi iznjevjerila u svojoj ljubavi. Daješ mi svu nadu nad groznim svijetom. Štitiš me od opasnosti. Hvala ti što se žrtvuješ za mene iz svega svog srca.

Matea Leščić, 6. f

Mjesec svibanj

Mjesec svibanj za mene je najljepši mjesec u godini, zato što sam se ja u mjesecu svibnju rodila i zato što mi je to mjesec "majke Božje". U tom mjesecu započinju svibanjske pobožnosti. I tada je već sve u proljeću, sve je puno prekrasnog cvijeća koje lijepo pristaje uz majku Božju. Taj me mjesec veže na ljubav, obitelj i sreću. Recimo da rastavimo svibanj na slogove, to bi ovako izgledalo :

- S - sreća
- V - veselje
- I - igra
- B - Bog
- A - anđeli
- Nj - nježnost

To je sve što vam mogu reći o tom prekrasnom mjesecu.

Mirela Kovačević, 7. a

KRUNICA

U našim obiteljima nekada je bila redovita večernja molitva KRUNICA. Mi djeca, redali smo se uz oca i molili otajstva krunice; bila je to radost svake večeri. Tako smo naučili od malih nogu moliti, razgovarati s Ocem, biti u društvu i prijateljstvu Isusa i Marije. I sada mi je draga ta molitva, i nikad dosadna. Čovjek se troši preko dana i onda treba to nadoknaditi, sunčati se na dragom suncu Isusa i Marije, da im budemo što sličniji i da drugima nosimo tu radost i tu toplinu.

Moljenje krunice uzelo je osobito maha u Domovinskom ratu. Dok su branitelji nosili krunice oko vrata i čvrsto stajali na braniku domovine, a svjetski moćnici oklijevali pružiti pomoć za obranu i priznati nam neovisnost, hrvatski kršćani su molili krunicu po kućama, crkvama, kapelama, po samostanima i skloništim. I oni na fronti, po jarku i u vodi, glasno su molili i onda kad više ni glasa nisu imali. Zdravo Marija je odjekivala po čitavoj Hrvatskoj, i pomoć nije izostala. Fatimska Gospa je u Fatimi svjedočila da nema problema, duhovnog, materijalnog, nacionalnog ili međunarodnog, koji se njome i našom žrtvom ne bi mogao riješiti.

Sada, gdje smo, jesmo li posustali u molitvi? Ili nemamo nikakvih problema? Znademo li je moliti, ako ne, pokušajmo ponovno učiti, biti na suncu koje nikad ne zalazi. Biti u društvu Isusa i Marije, moleći krunicu i razmatrajući otajstva Isusova života; radosna, žalosna, slavna.

Apostolsko pismo pape Ivana Pavla II. "Krunica Djevice Marije", kojim je 16. listopada 2002. proglasio godinu krunice, od listopada 2002. do listopada 2003. i ujedno ponudio novi niz otajstava krunice, otajstva svjetla, potiče nas da iznova gorimo ljubavlju prema molitvi, predanju u ruke Božje, promatramo Isusov javni život. Tako sada imamo 4 kruga krunice. Radosnu molimo ponedjeljkom i subotom; žalosnu utorkom i petkom. Slavna otajstva molimo srijedom i nedjeljom, dok četvrtkom molimo otajstva svjetla.

Molimo i razmišljajmo ... uz Otajstva svjetla

1. Koji je na rijeci Jordanu kršten bio

Isuse, u svojoj poniznosti sišao si u rijeku Jordan da te Ivan krsti, na što se nebo otvorilo, Otac te proglasio svojim ljubljenim sinom, Duh Sveti sišao je na te da te uvede u poslanje zbog kojega si na zemlju došao. Svi smo mi po krštenju postali očevim ljubljenim sinovima, ali na to malo mislimo.

Budi hvaljen Gospodine moj, po tolikoj braći i sestrama koji su puni Duha Božjega i ne ustručavaju se poniziti iz ljubavi prema Tebi i raditi najniže poslove, ne samo u kućanstvu, nego i po tolikim ustanovama i javnim mjestima i tako doprinose općem dobru čovječanstva.

Podrži u njima svijest da su ljubljena djeca Očeva i da se on za njih neprestano brine, kako se ne bi umorili u svome služenju.

Pomozi i ti u malim stvarima u svojoj župnoj zajednici!

2. Koji nam se na svadbi u Kani objavio

Budi hvaljen Gospodine moj, zbog toga što si u Kani Galilejskoj zahvaljujući posredovanju Marije, prve i najveće vjernice, pretvorio vodu u vino i pobudio vjeru učenika i razveselio mladence i njihove roditelje.

I naš hrvatski narod ima zahvaliti svoju opstojnost vjeri u Krista i osobitoj ljubavi prema njegovoj majci. Budi hvaljen po tolikoj braći i sestrama koji su u tvojoj i našoj majci Mariji našli vjernu i životnu suputnicu i moćnu zagovornicu, te se u društvu stavljaju na raspolaganje tamo gdje je najpotrebnije. Daj im Marijina duha kako bi riječ Božju iz dana u dan revno slušali, nju pohranjivali u svoje srce, o njoj razmišljali, te po njoj živeći do kraja ustrajali, čineći dobro i svjedočeći tvoju nazočnost u ovom svijetu.

Budimo kao Marija, primijetimo što nedostaje u zajednici - pomozimo, molimo!

3. Koji nam je kraljevstvo Božje navijestio i na obraćenje nas pozvao

Budi hvaljen Gospodine moj, zbog propovijedanja svoga kojim si navijestio kraljevstvo Božje i pozvao nas na obraćenje, opraštajući grijeha onima koji su ti s pouzdanjem u poniznosti pristupali. I naš hrvatski narod već gotovo 14 stoljeća kroči s Kristom u budućnost.

Hvaljen budi po tolikoj braći i sestrama koji su ostavili oca i majku, roditeljski dom i sve što su imali i pošli za Tobom noseći svoj križ, donoseći Radosnu vijest o Božjem kraljevstvu do onih do kojih ona još nije prispjela i koji se u njoj još nisu utvrdili. Ne daj da se umore pozivajući na obraćenje one kojima su poslani.

Pronađi velikodušnih muževa i žena koji će im u trenucima umora i tjeskobe biti pri ruci i tako im pomoći kako ne bi klonuli!

4. Koji se na gori preobrazio i svoji nam slavu objavio

Budi hvaljen Gospodine moj, zbog pre-

obraženja svoga pred učenicima na gori, kad ih je Otac pozvao da ga slušaju i pripreve s Tobom za tešku muku, kako bi s Tobom stigli do radosti uskrsnuća i života Duhom Svetim preobražena. Oltar je "gora" na kojoj se preobražava svaki vjernik Isusov.

Budi hvaljen po tolikoj braći i sestrama koji su raspršeni po tolikim župnim zajednicama i stavili se župnicima na raspolaganje da vode određene vjerničke skupine u župi i tako doprinesu njezinu duhovnom rastu. Potakni i ostale vjernike po našim župskim zajednicama, neka uvide kako novo doba traži prosvijećenu i zrelu vjeru do koje se može doći prepuštajući se molitvi i zauzetu proučavanju.

Koliko se sakupljamo na "gori" - pred Oltarom i crpimo snagu i učvršćujemo svoju vjeru, koliko se hranimo na oltaru, toliko ćemo moći bolje živjeti.

5. Koji nam se u otajstvu euharistije darovao

Budi hvaljen Gospodine moj, zbog euharistije koju si ustanovio da nas u njoj hraniš svojim tijelom i svojom krvlju pod prilikama kruha i vina, svjedočeći tako do kraja svoju ljubav prema nama ljudima za koje si spasenje i život darovao. Isus je zauvijek među nama ostao pod prilikama kruha i vina.

Budi hvaljen Isuse moj, po tolikoj mojoj braći i sestrama koji se iz nedjelje u nedjelju, iz blagdana u blagdan revno okupljaju oko tvog oltara, s njega se hrane tvom riječju i kruhom života te u tomu nalaze izvor za svoj duhovni život. Daj da drugujući s Kristom, i sami svaki dan postaju njemu sve sličniji te svjedočanstvo njihova uzorna života po vjeri potakne i druge da se približe i u njemu nađu duhovnu hranu.

Uz oltar i na oltar stavimo i svoje brige, probleme, nesuglasice koje su nas stigle na našem životnom putu.

Otajstva svjetla osvjetljuju nam Isusovo javno djelovanje, služenje, ozdravljanje, oživljavanje, propovijedanje, pozivanje na izabiranje boljeg dijela. Ona nam pomažu da i mi budemo zahvaćeni Duhom kako bi mogli pomagati drugima, moliti za sebe i druge, učvršćivati braću u vjeri, svima pružiti bar mali znak ljubavi.

Crpimo snagu na izvoru života, na oltaru, uz božansku hranu tijela i krvi Kristove.

s. Paula Puzjak

Velike riječi velikoga čovjeka

Jedanaestoga ožujka navršila se prva obljetnica smrti velikog, dragog i dobrog čovjeka, kardinala i nadbiskupa Franje Kuharića.

Rođen je 1919. u Pribiću; za svećenika ga je 1945. zaređio blaženi Alojzije Stepinac. Upravo je njemu kasnije, kao zagrebački nadbiskup, posvetio svoje najdomljivije i najhrabrije propovijedi, čuvajući čistu i istinitu uspomenu na svoga velikog prethodnika. U godinama komunističkog zatiranja vjere i Crkve, njegov su glas i poruke bile u srcima svih vjernika i Hrvata koji su s njime dijelili radost i kad ga je 1983. papa Ivan Pavao II. uvrstio u kardinalski zbor. Kardinalu je pripala i čast 1994. iskazati dobrodošlicu papi Ivanu Pavlu II u ime Hrvatske, kao prvi čovjek Crkve u Hrvata.

U sjećanju će ostati i zbog brojnih objavljenih knjiga i svojih mudrih misli, od kojih je jedna i ova:

“Mi moramo sačuvati slobodu duše, slobodu savjesti, slobodu srca. Moramo biti slobodni i ne dati se zarobiti. Onda smo Božji. Ako smo Božji, onda je Bog s nama, onda je Božja pobjeda i naša pobjeda.”

Ivančica Grahovac, 7. b

Blaženi Alojzije Stepinac naš uzor

Radostan sam što vjernicima jaskanske župe mogu predstaviti našega blaženog Alojzija. Vjernici krašičke župe kažu da je on “naš Alojzije”, a hrvatski katolički vjernici rado će isticati kako je blaženi Alojzije “naš blaženik”. I vjernici župe sv. Nikole u Jastrebarskom mogu ga s pravom nazvati svojim.

Tu u Jastrebarskom, u svetištu Majke Božje od krunice, njegova ga je majka zavjetovala s nakanom da on postane svećenik. U svoj zavjet uvrstila je post svake srijede, petka i

subote te redovitu molitvu krunice. Svoj je zavjet vršila čitavog života. Nije ga prestala vršiti ni onda kad je on privremeno pomislio da svećeništvo nije njegov životni put.

No, majka Barbara nije posustajala. Najprije je molila da Alojzije postane svećenik, a onda da bude dobar i svet svećenik. Nastavila je molitvu i kad je on postao biskup da bude istinski učitelj božanskih istina i pastir svojemu stadu i utjeha svojem narodu.

Bog je uslišio njezinu molbu.

Slobodno možemo zahvaliti majci Barbari na ustrajnosti i pouzdanju u Božju pomoć i Alojziju za odgovor na glas Božjeg života. Sve nam to govori kako molitva ima smisla, da Bog sluša vapaj svojih pobožnika i da suživot s Bogom već na zemlji, pa i kroz trpljenje i smrt, vodi prema vječnom Uskrsu, prema vječnom životu.

Vjerujem da neće u našem jaskanskom kraju ponestati majki moliteljica i sinova svećenika. Možda bismo baš ovog Uskrsa mogli o tome razmisliti i na tu nakanu moliti: ne samo članovi molitvene zajednice koja se okuplja pod imenom bl. Alojzija Stepinca, već cijela zajednica jaskanske župe. Mogli bismo ponavljati barem uzdah mladog Stepinca: “Daj nam Bog kršćanskih majki i

Hrvatska će biti spašena!” A možda i onu da čovjek svome narodu može koristiti u svakom zvanju, ali svećeničkom ponajviše. Nema uzvišenijeg posla na tom svijetu nego kad svećenik preobražava savjesti u sakramentu ispovijedi i kad hrani dušu u sakramentu pričesti. “Tada on više čini za svoj narod nego svi političari.”

To je mogao izgovoriti samo čovjek jake, žive, postojane, neustrašive vjere. A takvu je vjeru posjedovao naš Blaženik. Pred poteškoćama nije uzmicao, križ nije odbacivao, žrtvu je hrabro prigrlio. Do mučeništva! Grešnicima je opraštao, za neprijatelje molio, s prijateljima se veselio. To je Božji narod osjećao i zato se oko njega kao oko svoga stožera i stožernika (kardinala) savijao i učvršćivao.

Možemo reći da smo u njegovom stavu i u snazi njegove vjere premostili najteže razdoblje hrvatske narodne i crkvene povijesti. A jer je znao da je Crkva utjelovljena u hrvatski narod i da su njegovi korijeni kršćanski i povijest katolička, nije dopustio da je slomi bezbožni komunistički režim i bezbožna ideologija.

Kako su i danas aktualne njegove riječi: “Kad bih imao dao bih sto života samo da živi sveta Crkva Božja. Što

više živim to te više ljubim sveta Crkvo Božja!”

Želeći stoga svim čitateljima ovoga glasila i svim župljanima jaskanske župe i članovima Molitvene zajednice bl. Alojzije Stepinac “SRETAN USKRS” ponavljam svima i sam želim poslušati Alojzijeve riječi izgovorene na Euharistijskom kongresu u Jasterbarskom, održanom 12. i 13. kolovoza 1939.

“Dragi moji vjernici! Mi smo došli na ovaj euharistijski kongres, da oživimo našu vjeru u Krista u Presvetoj Euharistiji, i da se uvjerimo da nam nema sreće ni blagoslova na zemlji bez Isusa, a još manje života preko groba bez Njega (...). Mi smo dakle došli da oživimo našu vjeru u Krista pod prilikama kruha u Presvetom Sakramentu. Koliko god se divimo stvaralačkim djelima Božjim, mislim da nema stvari, koja bi bila toliko vrijedna našeg udivljenja kao što je Presveta Euharistija. U njoj odsijeva Božja moć, Božja dobrota, Božja darežljivost i Božje milosrđe više negoli u samom stvaranju i upravljanju svijeta. Lijepo je i krasno zvjezdano nebo, zemlja s nebrojenim svojim čarima, zadivljuje nas red, koji vlada u svemiru. Sve ovo toliko govori o beskrajnoj moći Božjoj, koja je sve to stvorila, o divnoj mudrosti Božjoj koja svime time upravlja, o beskrajnoj dobroti Božjoj, koja se za svaku i najsitniju stvarcu stara, da je pobožni psalmist iz punine duše

uzviknuo:” Gospode, gospodaru naš, kako je divno ime Tvoje po svoj zemlji! Podigao si veličanstvo svoje više nebesa.” (Ps 8,1) Ali kad govorimo o Presvetoj Euharistiji, onda moramo reći, da je ona čudo nad čudesima ljubavi Božje prema nama, bijednim ljudima. Tu izbija Njegova moć na izvanredan način, kao i Njegova mudrost i dobrota. Kroz punih četrdeset godina hranila je dobrota i svemoć Božja židovski puk u pustinji na taj način, da je svaku noć padalo toliko mane s neba, koliko je bilo potrebno da se prehrani sav narod. Ali taj kruh nije mogao dati ljudima besmrtnosti. Sveta Euharistija je kruh “koji je s neba sašao”, kruh anđeoski za hranu dušama našim, kruh jakih koji nas drži u nevoljama i ublažuje boli, kruh patnja na dalekom putu sa zemlje na nebo, ključ koji nam otvara vrata nebeska. To je kruh koji stavlja u nas klicu besmrtnosti prema riječima Spasitelja Isusa Krista:”Zaista, zaista vam kažem, ako ne budete jeli tijela Sina čovječjega, nećete imati života u sebi. Tko jede tijelo moje i pije krv koju ima život vječni, i ja ću ga uskrsnuti na sudnji dan.” (Iv 6, 53)

Tim je riječima nadodao završne misli koje naš pogled i naše razmišljanje, baš kroz zbilju uskrsne radosti i proslave euharistijskog zajedništva upravljaju prema slavi neba i svrsi našega života:

“Dragi moji vjernici! Za ničim

čovjek toliko ne teži na ovome svijetu kao za tim da si spasi i produži život. Ali koliko god potrošio na hranu i lijekove, jednog dana ipak će se ispuniti odredba Božja, koju je sveto Pismo označilo riječima:’Određeno je ljudima da jednom umru.’ (Heb 9,27) Ako hoćete sretan život na zemlji, ako hoćete da postignete život vječni, onda imade samo jedan način da to postignete, a to je Isus Krist u presvetoj Euharistiji, Isus Krist koji je rekao: ‘Zaista vam kažem, ako ne budete jeli tijela Sina čovječjega i ne budete pili krvi Njegove, nećete imati života u sebi. Tko jede tijelo moje i pije krv koju ima život vječni, i ja ću ga uskrsnuti na sudnji dan!’ (Iv 6, 53-54) Razni proroci i ideolozi naših dana htjeli bi naći druga rješenja i učiniti ljude sretnima mimo Isusa Krista. Ali koliko se god trudili oko toga, ostaje neopoziva riječ Božja koja kaže: ‘I nema ni u jednome drugome spasenja, jer nema drugoga imena pod nebom danoga ljudima, u kojem bismo se mogli spasiti!’ (Dj 4,12) Zato prigodom ovoga kongresa učinite ponovo zavjet Kristu Spasitelju, govoreći dično sa starim Izraelcima: ‘Ako zaboravimo Tebe, Gospodine Isuse Kriste, neka se preda zaboravu desnica naša i uspomena naša!’ (Usp. Ps 137, 5-6)

dr. Juraj Batelja

Uz godišnjicu smrti blaženog Alojzija kardinala

Ide Isus!

Iz zaokupljene dječje igre na podu naše krašičke sobe kraj otvorenog prozora, prolomi se krik “Ide Isus!”

Što sad? Više nema vremena izaći na vrata i kroz dvorište na cestu. Prozor je širom otvoren, a Isus je tu. Zaključ

braco i skoči na prozor vičući “Hvaljen Isus!”. Sad je viđen i sigurno će ga čekati.

Za njim se polako prti sestrice. To je išlo malo teže jer je ona još malena. Braco spretno skoči i već je na cesti. Uspijeva i ona. U zanosu i sreći trčeći obuhvati oko nogu slugu Božjeg kardinala Stepinca.

Koliko je bilo obostrane sreće. Dakako, djeca su nagrađena bombom, a kardinal radosno smijući se, miluje ih po glavi.

Ja sam pak iza zavjese sve to promatrala, ne imajući hrabrosti pokazati se i izaći u susret tom dragom čovjeku koji u sebi nosi Isusa. Onako uzbuđena rekla sam kasnije djeci: “To je svećenik, to nije Isus.” Djeca se nisu dala smesti. Oni to ni razumjeli nisu, a čuli su da druga djeca viču “Hvaljen Isus!”.

Iz sjećanja za službovanja u Krašiću
Darinka Filković, učiteljica u
mirovini

STANKO KUFRIN i DRAGEC BAUER

Tako često smo ih susretali u župnoj crkvi sv. Nikole. Uvijek su bili tu, na misama u danima tjedna, nedjeljnim i blagdanskim slavljinama, procesijama i križnim putevima. Uvijek na svesrdnoj pomoći svećenicima u sakristiji i pred oltarom, časnim sestrama i vjernicima, bili su Dragec i Stanko, ili zajedno, ili sami.

Ulijevali su u sve nas svoju predanost vjere Bogu i služenju crkvi. Po mnogočemu isti, ali itekako različiti. Ozbiljnost i pomalo strogo držanje gospodina Stanka razbijala je pomalo neukročena i vesela narav Drageca. Kazati - Stanko i Dragec, ili Dragec i Stanko, to je nekako isto. Dva "mladića" u trećoj životnoj dobi kad je u pitanju služenju Bogu i crkvi i Božjem narodu, uvijek su bili na pravom mjestu u pravo vrijeme. Crkva sv. Nikole bila je njihov drugi dom. Godine života donose i svoje tegobe, tako da je prvi gosp. Stanko osjetio pred četiri godine taj dio života. Teška bolest ga je potpuno odsjekla od dolaska u crkvu. Dragec je nastavio raditi i za Stanka. Zamjena potpuna. Dragec je sve stizao i mogao napraviti, organizirati, ali jedna mala nesmotrenost stajala ga je teže povrede noge i ruke, i to pred treću nedjelju Došašća, pred Božić 2002, Dragecu najljepše vrijeme u godini. To mu je teško palo, više ga je to boljelo, nego ruka i noga. Ne biti za Božić u crkvi, za Drageca je to bila noćna mora. Ministranti su bili zamjena za Drageca i još su sada.

Gospodina Stanka i gospodina Drageca posjetili smo ove Korizme u njihovim domovima, porazgovarali o svemu. Rado su odgovarali na naša pitanja. Kako provode bolesničke dane, kako žive i čemu se nadaju, zabilježili smo u ovom paralelnom intervjuu.

Dragec se već dobro osjeća i pomalo se kreće, aktivan je, naveliko piše telefonske predbilježbe za maslinove grančice, jer ubrzo će Cvjetnica. Župnici zovu iz cijelog dekanata, treba sve to organizirati i na vri-

jeme dostaviti.

Gospodin Stanko je na velikoj pomoći svojoj bolesnoj supruzi Mariji i veseli se svakom novom danu. Obojica pomno prate sva događanja u župi i crkvi i u sve su upućeni. Ističu da nisu zaboravljeni, jer dragi Bog vodi brigu o njima. Rado su se odazvali našem pozivu da budu gosti u prvom broju "Putnika", a postavili smo im ista pitanja.

Putnik: Koliko Vam manjka odlazak u crkvu i na misu?

Stanko: U početku bolesti jako. Bio sam svjestan da će to potrajati duže, ali hvala Bogu sada već odlazim na misu kada je lijepo vrijeme, uz pomoć drugih. Ta nedjeljna jutarnja sv. misa mi znači mnogo, jer radosnije i lakše mogu pripremiti nedjeljni ručak svojoj Mariji, koja je teško bolesna. Teško mi je onda kada se prisjetim koliko sam godina proveo svakodnevno u crkvi, na "farofu" i oko crkve, a to je bilo za vrijeme službovanja župnika Kadleca, župnika Španića, župnika Ptičeka, koji je sada u Petrinji, a to je blizu 30 godina služenja svećenicima i crkvi.

Dragec: Jako puno mi to manjka, a koji puta bih zaplakao kao malo dijete, ali zato ne propuštam nedjeljnu sv. misu na TV, redovito pratim emisiju Mir i dobro, ali si ne mogu zamisliti da me nema u crkvi, jer sam nedjeljom zano biti i na četiri mise. Teško mi je nakon toliko godina redovitosti, izbivati tako dugo bez odlaska u crkvu. Više od 25 godina bio sam na pomoć svećenicima; nešto malo pokojnom župniku Kadlecu, sve vrijeme pokojnom župniku Španiću, cijelo vrijeme župniku Ptičeku (sada u Petrinji) i sadašnjem župniku Stjepanu Rožankoviću.

Putnik: Kako provodite dane Korizme?

Dragec: Već sada osjećam da mogu polako hodati i to svakoga dana sve više i već sam obavio sve one najvažnije poslove oko kuće (obrezao voćkice, ruže), iako mi moja supruga brani bilo što raditi. Moji najbliži itekako vode brigu o meni, ne daju mi ništa raditi, ali ja ipak nekako "pobjegnem" kad ih nema doma i onda nešto napravim. Jako mi nedostaje posao u vinarstvu u Svetoj Jani, jer me taj posao pre-

porodi, ali...? Znam da je Korizma vrijeme odricanja, a meni dragi Bog i moji najbliži ne daju raditi, pa valjda je i to odricanje. Redovito se u molitvi preporučam Blaženoj Djevici Mariji i svetom Nikoli za zdravlje i brzo ozdravljenje. Čini se da me je dragi Bog opomenuo ovom bolešću.

Stanko: Korizma je vrijeme pripreve i odricanja pred najveći naš blagdan Uskrs. Moja supruga Marija je već dvije godine teško bolesna, ali redovito zajednički molimo i to obavezno litanije sv. Josipu, Presvetom srcu Isusovu i Marijinu. Jedino je molitva naša pomoć i oslonac u našem životu. Nismo sami u te dane pripreve, uvijek nas netko posjeti i pomogne. Naša djeca vode brigu o nama. Naš sin Marijan je daleko od Jaske i normalno dođe kad može s obitelji, ali nas zato Anđelko često posjeti, kad je god u mogućnosti. (Anđelko Kufrin je župnik u župi Gornje Prekrižje.) Posjete nas i župnici, velečasni Stjepan Ptiček iz Petrinje, velečasni Željko Pavičić iz Draganića, a svakog prvog petka u mjesecu posjeti nas naš župnik Stjepan Rožanković i kapelan, obavimo ispovijed i pričest. Nismo sami - Bog je s nama, imamo razumijevanje od ljudi koji nam pomognu, naročito od gospode koja nam dolazi u kuću.

Putnik: Uskrs - nada i vjera u život?

Stanko: Približava se veliki i slavni blagdan Uskrsa, koji nam pruža iskrenu nadu u život i lakše trpljenje ovozemaljskoga života. Vjerujem i nadam se da ću i dalje moći odlaziti na jutarnju nedjeljnu misu, rado bih koji puta i na večernju nedjeljom, jer na toj misi pjevaju mladi. Poručujem im, da samo tako nastave, jer se tako gradi ljubav prema bližnjemu i Bogu, kao i zajedništvo, a sve na dobrobit hrvatske domovine.

Isto tako poručujem mom prijatelju Dragecu da manje radi, jer više nije tako mlad kao nekad.

Na kraju, želim svima blagoslovljen i sretan Uskrs!

Dragec: Vjerujem u život uz pomoć Boga i bližnjih. Uskrs nam je blizu, a želim ga provesti zajedno sa svima vama u župnoj crkvi. Nadam se i čvrsto vjerujem da ću do Uskrsa ozdraviti i propisno prohodati i biti na uskrsnim misama, na pomoć svećenicima i časnim sestrama.

Nadam se da ću svima vama osobno zaželjeti sretan Uskrs, u i pred crkvom sv. Nikole.

Uredništvo Putnika i Vama želi sretan i blagoslovljen Uskrs!

Marijan Vic

Molitva u paru

Ljubljeni!

Posebnu radost čini mi ovo dijeljenje iskustva u molitvi nas kao para. Gospodin je dugo sanjao nas i naše zajedništvo, vjerujem da nije razočaran ishodom sna. Od početka znaš da mi je naš nebeski Otac na prvom mjestu, baš kao i tebi. Znam da je prisutan u našem odnosu svakog trena, jer On je centar našeg života, naš Stvoritelj, Otkupitelj, naš Spasitelj. Kad sam ti se predala do zadnjeg trena svog života, predala sam Gospodinu naše zajedništvo, ljubav, obitelj, dom. Znam koliko truda ulažemo da bi naš sakrament bio baš onakav kakvog ga On želi. Stoga se osjećam ispunjeno, radosno, sigurno, puna nade i uvijek u zagrljaju Božje prisutnosti, jer ja sam njegova miljenica, znam.

Kad god bih Mu povjerala nešto i u skrovitosti srca, On bi čuo i vidno mi pokazao. Tebe, na primjer, ozdravljenje moje mame, mene same.

Sjećam se kako je počelo molitvama u šest, na livadama u Taiz_u, slaganje naše sobice za molitvu u našem domu - toplog kutka gdje se susrećemo nas troje: Gospodin, ti Damire i ja. Troje pravih prijatelja, u dobri u zlu, zdravlju i bolesti, tuzi i sreći. Stoga, dragi moj Damire, nije mi teško stati pred Njega ovakva kakva jesam: i snažna i slaba.

Sjećam se kad smo se vraćali onako osnaženi i puni poleta a Originalnog vikenda, ispred naše kuće dočekala su nas troja kola s rotirajućim svjetlima. Mamu je udario auto i odvezena je u bolnicu s hematomom na prednjem dijelu mozga... bez svijesti, sva izudarana. Grčevito smo molili svaku večer za njezin život, jer smo znali da to ne ovisi o nama. Izrekli smo svu našu nemoć i potrebu za Njegovom pomoći. Kroz molitvu smo se tješili, podizali. Svaki je dodir u tim trenucima vrijedio za tri, a svaka topla riječ kao melem na ranu.

Stati pred Gospodina i tebe, sretna i razočarana. S koliko smo sreće i iščekivanja molili da nam Gospodin daruje još jedno dijete. Dragi moj Damire, kako je sve bilo isplanirano. Začeti u kasno proljeće, kad je najteže, nositi dijete zimi, u moje omiljeno godišnje doba, roditi početkom godine, isto ljeće već ići nas petero na more. Isto tako možesh se sjetiti razočaranja kad sam shvatila da moj nebeski Otac ne čuje želju svoje miljenice. Osjećala sam se tužno, osamljeno, razočarano. Tada sam se osamila, udaljila i zatvorila, i za sebe i za tebe i za mog boga. No jednog je dana savjest zakucala na razum i rekla: "A tko si ti da odlučuješ o životu, pa nisi ti Stvoritelj!" Kako je to bila gorka spoznaja - ja miljenica, a tako ohola i samodostatna. Znaš, kleknula sam u našem kutku i zamolila za oprostjenje, onako mala i ponizna. A moj

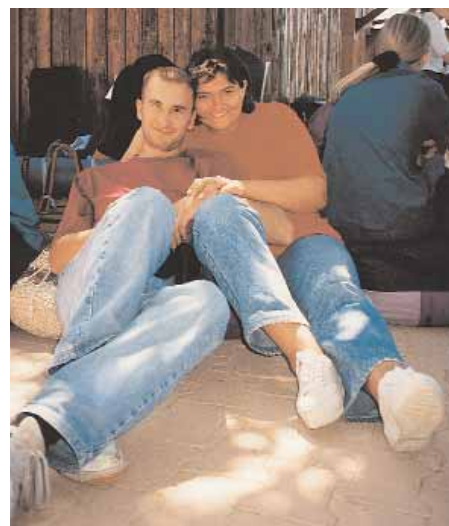
Bog, kao pravi brižni Otac, naravno da je ispunio želju svoje miljenice. Sjećam se kako smo svi četvero tog jutra bili sretni i ponosni jer nam je darovano još jedno drago biće. Četiri glasa su tu večer u kutku za molitvu pjevala iz svega glasa: TI SI BOG, TI SI BOG.

Doći pred Gospodina dotjerana ili ne - dragi moj Damire - znam da ti u početku nije bilo po volji što sam ponekad molila u spavaćici ili u kratkoj majici. No to mene nije sprečavalo da me Gospodin uzme u svoje naručje, pa on zna da sam potpuno Njegova. On me je stvorio, zna me u svaki atom moga bića. Zna koliko za Njega ima mjesta u mom srcu i da Ga time ne želim omalovažavati.

Dok molimo, nije mi teško Njemu reći svoje skrovite misli, želje, zahvaliti Mu na svakom trenutku koji nam je darovan u zajedništvu. Na primjer, onih strelovitih molitvi izrečenih na glas ili u srcu dok smo se držali za ruke, ti sav u zelenom kao kirurg, a ja blijeđa u trudovima, na stolu rađaonice u bolnici na Sv. Duhu. Kako smo bili sjedinjeni, mi i naš Bog. Granice nisu bile zamjetljive. Vjerujem da je i naš Luka to osjetio, zato je onako spretno došao na svijet da vidi komu ga je to Bog dao. I danas se to osjeti u njemu kao osobi - djetetu, koje od šesnaest mjeseci služi misu. Dok molimo nije mi teško zahvaliti Mu na svim putovima kojima nas vodi, na stazama koje je za nas poravnao, na djeci koju nam je darovao - krasnim Božjim kreacijama; kad znam da me čuju dva para ušiju, dviju osoba do kojih mi je neizmjereno stalo: Gospodinove i tvoje.

Dragi moj Damire, znaš koliko sam bila zatvorena i koliko mi je bilo teško nešto podijeliti bilo s kime. Gospodin mi pomaže da to bude što rjeđe. Nije mi teško prepoznati što je dobro i što mi pružaš s pažnjom i na tome ti zahvaliti. No, teže mi je išlo kad sam ti imala potrebu izreći da te trebam, da mi beskrajno nedostaješ, a trebam tvoju blizinu, tvoj dodir, da sam povrijeđena, da se osjećam zapostavljeno i osamljeno. No, uz pomoć Božju, i to je sve lakše, na svu sreću i vrlo rijeko potrebno.

Kako je lako biti s Gospodinom dok onako blisko molimo u našem kutku i kad je sve u redu. No znaš i sam koliko bol osjećamo kad se udaljimo jedno od drugog i od Njega. Ritam života, poslovi, izbjivanja iz kuće, zadovoljavanje potreba ostalih ukućana, ponekad nas udalje i funkcioniramo kao oženjeni samci. Kad god se tako osjećam teško mi je govoriti, a i moliti. Daleko sam sama sebi, a kamoli tebi. Znam, vrijeme je za hitnu pomoć - dijalog. Svjesni koliko se ono jedno tijelo i jedna duša udaljilo - kroz dijalog, opet smo tu, zajedno u molitvi, čvrsto priljubljeni jedno uz drugo, svjesni da naš sakrament živi. I opet nam je svakodnevni život molitva - pomažući, ljubeći, uvažavajući, jedno drugoga, veseleći se sitnim pažnjama, radujući se

i brinući o našoj djeci, poštivajući svako Božje stvorenje.

Blizu smo Gospodinu i molimo na svakom mjestu: našem domu, u autu, u šetnji našim gradom, na livadi, pored mora, u šumi, na radnom mjestu. Osim svih navedenih lijepih trenutaka, još nas je više zblijela opet jedan tuga.

Nedavno je našu malu leptiricu Ivanu, koja ima samo tri i pol godine, udario auto. Koliko sam straha, nemoći i zabrinutosti osjećala kad sam je vidjela u blatu između dva okomita rubnjaka ceste. Ubrzo je te osjećaje zamijenila zahvalnost zbog Božje prisutnosti u tom trenu, jer kako bi Ivana rekla, -samo sam si jaknu zamazala...

Sjećam se kad smo došli kući i utvrdili da je sve u redu i kad sam onako nemirna i zbunjena otišla do našeg kutka za molitvu zahvaliti Gospodinu i anđelu čuvaru što su je sasvim sačuvali - ovaj put u jecaju zahvalnosti sjeo si pored mene, zagrlio me i rekao: vidiš sve je u redu, pa znaš da smo Gospodinovi i da se On brine za svoje. Naravno da sam znala, i opet smo tu svi zajedno - nas troje - tri mušketira, s onom poznatom rečenicom: svi za jednoga i jedan za sve!

Voli te tvoj Mili

Smiljana

Ljubljena!

Dok smo bili još samo prijatelji sa simpatijama jedno prema drugom, jednog jutra u Taiz_u, vraćam se s pažnjaka i sretnem te, a ti u čudu «pa gdje si već bio tako rano?», pa na molitvi. I ja bih isto. Tako smo nas dvoje s kronicama jutrima hodali na molitvu. Osjećaji miline, nježnosti, sigurnosti, vedrine i lepršavosti obuzimali su moje srce. Tu je postavljen kamen temeljac našeg zajedništva. Molitva nastavljena u našem krevetu pomalo se pretvorila u rutinu, ako bi zrnca među prstima klizila, tako bi se oči sklapale i tonule u san. Ipak, traženje Božje prisutnosti i želje za Njegovim vodstvom kroz život i moja

vizija posebnog mjesta u kući za susret s Gospodinom daju rezultate. Tako sada Smiljana, ti i ja imamo prekrasan ambijent za druženje sa svojim Stvoriteljem koji nas je zamislio kao par. Paljenjem svijeće, ponekad i tamjana, uranjamo u prisutnost Božju. On je jednostavno tu, gleda nas, smije nam se, grli, mazi, raznježuje, ohrabruje. Tako sam sretan i ispunjen dok te promatram kako ti srce titra od radosti koju dijelimo nas dvoje i naš voljeni Gospodin. Lijepo kada možemo biti tako blizu i bliski, jednostavni s neizmernim, neopisivim, presvetim. Svojem Stvoritelju jednostavno reći Ti, da, ti, pa čak mu se požaliti, tražiti pomoć i utjehu, i vidjeti kako misli na nas, kako su vidljiva njegova djela kad nam učini nešto lijepo. Kako nas u običnim situacijama pomazi. Osjećam se sigurnim i zaštićenim. Naše životno osiguranje je božansko, što god se dogodilo, sreća ili nesreća., naša srca su uz njega. Moleći se Gospodinu, istovremeno ponavljam ljubiti ću te i poštovati u sve dane života svoga, izrečeno pred Njim i oltarom Njegovim prije 7 godina. Tad je na sasvim poseban način ušao u naše živote. Otkrivajući se Njemu otkrivam se i tebi, predajem ti se cijelim svojim bićem. Osjećam da smo njegovi miljenici jer na uči, daje nove vidike i spoznaje, šalje nas u vatru novih iskustava, tako srce moje pleše od radosti našeg zajedništva s njime. Kako od nedavno imam samostalan posao, tako se i teret na mojim leđima povećao. Iako vjerujem da će Gospodin sve postaviti na svoje mjesto, a na meni je da se dajem i radim i tako ne budem tjeskobno zabrinut, ipak mi to baš ne uspijeva. Tako su moji vapaji i molitve sve dublji, jer se osjećam nemoćnim učiniti nešto bez Njega. Isuse, vidiš kako sam jadan, bijedan, kako me problemi bacaju u očaj, nemoć, tijelo mi trne, nemam ideju za ustati, ići naprijed. Lice je moje ledeno, nema osmijeha, duhovitosti, inspiracije. Bože moj, tako sam sitan, malen, da me se jedva vidi golim okom. Primi me za ruku, rasvijetli moju nutrinu, dubinu duše moje, neka mi se lice opet zažari, pokreni molim te sposobnosti i talente. Želim, želim Ti služiti, služiti dišući punim plućima, srca razdragana. Smiluj se prijatelju, oslobodi, raskini okove duše moje, molim te i volim te i ljubim te Bože sveti, duša mi skače, leti u zagrljaju tvome. Uz sve to ekipa, kako sam od početka vidio tebe Smiljana, mene i cijelu obitelj, pozvana je da sebe daje međusobno jedno drugom, bez zapreka i isto tako za ovaj ljubljani svijet. Naša sreća i radost jesu tamo gdje nas Gospodin treba. Kada se obrađuje Gospodinova njiva, to je jednostavno punina života. Nas dvoje smo ionako plod molitve, tako da vjerujem da je smisao samo slijediti Gospodinove upute!

Pjesmo moja nad pjesmama, volim te!

Damir

VJERONAUCNE GRUPE I NJIHOV CILJ

Od početka školske godine u našoj župi je počela nekakva govorancija o podjeli vjeronauka u župi na "normalni" vjeronauk i "nekakve" grupe! Kakve se to sad novotarije uvode u župu! Trebalo je samo malo vremena da se smiri oluja i da sve počne funkcionirati tako da su i te neke grupe bile prihvaćene i da su normalno zaživjele!

O čemu je tu zapravo riječ? Odmah na početku samo riječ ili dvije o tome koja je svrha župnog vjeronauka tj. "čemu je potrebno da naša djeca idu na župni vjeronauk kad već idu u školu"?! A potom ćemo razložiti i svaku pojedinu vjeronaučnu grupu ili tzv. živi krug Crkve!

Biskupi su na svojem zasjedanju prije pet godina napravili razliku između župnog vjeronauka i vjeronauka u školi odnosno stavili su temelje za vjeronaučne grupe. Naime, u toj se Poruci hrvatskih biskupa o vjerskom odgoju u školi i župnoj zajednici kaže slijedeće: "Dok je glavna srha vjeronauka u školi sustavno i što cjelovitije upoznavanje vjere u svim njezini vidovima (u učenju, slavljenju i življenju vjere), glavna je svrha župnog vjeronauka (župne kateheze) što cjelovitije i što dublje uvođenje (inicijacija) u osobno iskustvo vjere, koje se najdjelotvornije uči, slavi i živi u konkretnoj vjerničkoj zajednici." Tako je očito da je župni vjeronauk upravo više ulaznje u bit i dubinu vjere koja se produbljuje vjerničkom praksom. Da se postane dobar majstor nije potrebno samo znanje već i praktični rad. Tako je i na području vjere što se više dolazi u priliku svjedočiti i potvrditi svoju vjeru time se zapravo ulazi u pravu problematiku i srž vjere.

Za ulaznje u bit vjere glavni su momenti liturgijska godina, Vjeronanje i Sakramenti. Temeljeći se na tim stvarima izgrađuje se plan i program župne kateheze koja omogućava vjernicima u ovom slučaju djeci i mladima da sami izaberu iz kojeg će kuta bliže promatrati svoju vjeru ovisno o svojim sposobnostima ili sklonostima, još je bolje reći po onome što im se više sviđa! Sasvim je normalno da mlada osoba ima i jedan vjerski angažman ili vjersko usmjerenje (sklonost) koja je njemu na njegov način bliska!

Župna zajednica je zajednica više zajednica te ostvaruje zajedništvo, slavljenje Boga, služenje i svjedočenje. Nužno je stoga zauzetije krenuti u ostvarivanje župe s ciljem da događaj Isusa Krista snažnije zahvati sve njezine razine. Centar svih okupljanja uvijek je bio i bit će Isus Uskrsli odnosno slavljenje Euharistije u Dan Gospodnji jer je to "izvor i vrhunac čovjekov života". Važno je napomenuti da nije jedini i stoga pojedinačna okupljanja vode prema onom sržnom i najvažnijem, a to je upravo Nedjeljna Euharistija u zajednici vjernika. Tako se vjernici ucjepljuju u vjersku zajednicu i produbljuju tajnu vjere! Treba da djeca i mladi osjete okupljanje u župi kao nešto bitno novo u njihovu općem životnom rastu posebno u rastu vjere.

Biskupi daju na raspolaganje skoro dvadesetak različiti zajednica: pastoralno koordinacijska, liturgijska, marijanska, ministrantska, biblijska, zajednica obitelji, zajednica kršćanske kulture duha, duhovno-molitvene, mladi i odraslih, karitativna, zajednica s posebnim potrebama, misijska, ekumenska, ekološka, zajednica kršćana u

distanci, športsko-rekreativna...

Sve ove zajednice imaju cilj liturgijskog okupljanja. Župna zajednica, u svojim manjim zajednicama, jest na određenom prostoru "praksa" koja nije od ovoga svijeta, "praksa neba" na zemlji. Neke poraste dakle duh zajedništva, služenje, djelotvorne ljubavi i slavljenja Boga koji nam čini divna djela!

A ŠTO IMA NAŠA ŽUPA?

Naša župa sv. Nikole ima slijedeće aktivirane zajednice: grupa krizmanika, grupa prvopričesnika, grupa odraslih koji nisu primili sve sakramente, jedna grupa mladih, ministrantska (koja se u ovom broju predstavljaju), liturgijska, pjevačka (tu pripadaju Veliki zbor, Zbor mladih te Zbor malih pjevača), biblijska i ekološka i nekolicina neraspoređenih u ni jednu grupu već stvaraju posebnu grupu koja je kombinirana po sadržaju i animaciji!

Grupa krizmanika ima posebnu svrhu i zadatak koji bi trebali ostvarivati, a to je što intezivnije otkrivati svoje mjesto u Crkvi, zajednici vjernika upravo po darovima koje će primiti u sv. Potvrdi. Umjesto da sakrament Potvrde postane svečani oproštaj od Crkve treba uložiti puno zajedničkog molitvenog napora kao osobnog angažmana u pravilno tumačenje svih darova Duha Svetoga kao i što oni praktično znače za njih.

Prvopričesnička grupa je uzrastom određena kao učenici trećih razreda koji se vlastitim interesom kojega pobuđuje vjeroučiteljica uvedu u otkrivanje tajne nad tajnama, Euharistije, tog vrhunskog izraza Božje ljubavi prema nama. Uz otkrivanje i približavanje pojedinih elemenata crkvenosti oni

svojim marom i radom produbljuju i raspoloženje za primanje po prvi puta samog Gospodina u svoja mala vjernička srca.

Liturgijska grupa redovito se okuplja srijedom koja ima dvije glavne podgrupe: čitači i urednici oglasne ploče. Oni kroz razgovor i vježbu, razmišljanje i molitvu osmišljavaju zajednička okupljanja svih vjernika oko nedjeljnih i blagdanskim slavlja. Oni idu prema tome da budu nositelji dubljeg, djelatnijeg i ljepšeg liturgijskog života u vjerničkim zajednicama.

Ministrantska zajednica u svojoj brojnosti i veličini svjedoči o važnosti liturgije i liturgijskog skladnog i lijepog ponašanja te o važnosti svijesti o svetom mjestu. Oni se u svojem nastojanju priklanjaju aktivnijem i svjesnijem djelovanjem u misi. Produbljuju pripremanje liturgijskog prostora za nedjelj-

na i druga slavlja sudjelovanje u pjevanju, čitanju, recitiranju molitva vjernika, donošenju darova na oltar i sl.

Pjevačke zajednice ne treba posebno opisivati već im izreći veliku zahvalu kao i molitve da ustraju u nesebičnom darivanju svojeg vlastitog vremena za druge odnosno što svojim glasovima doprinose ljepšem sudjelovanju na nedjeljnim okupljanjima. Hrabro naprijed!

Biblijska grupa ima za cilj proučavanje knjige svakog vjernika, Svetog Pisma. Ponajprije upoznavanje sa pojedinim knjigama napose knjigama Novoga Zavjeta doprinose u prvom redu vlastitom produbljanju i shvaćanju značenja Svetog Pisma u životu, a potom i aktualizacija Božje riječi u vlastitom odnosu prema bližnjima. Oni doprinose i zajedničkom iskustvu vjere.

Ekološka zajednica ima za cilj stvaranje dubljeg vjerničkog odnosa prema stvorenom svijetu. Posebno je naglasak na duhovnom samozagađenju tj. ekologiji duše što usmjerava na svojevrsnu vjerničku kulturu života nasuprot kulturi smrti. Posebna usmjerenost na kultiviranje i njegovanje svih relacija koje je čovjek snagom svoje naravi pozvan ostvarivati. Ekologija ljudske nutrine, čovjekova duha pridonosi cjelovitom odgoju!

Nadam se da će osvjedočenje samih pripadnika pojedine vjerničke grupe doprinijeti da se nastavi ovakav način poučavanja i katehiziranja u budućnosti! Vjeronauk ne mora biti bauk! Zajedničkim naporima doprinesimo da se unese više svjetla u naša srca kao i u naše živote. Neka nam zasvijetli uskršli Krist Isus!

Zoran Grgić, župni vikar

Ministrantice Cvetković

Ministranti Jastrebarsko

SUSRET MLADIH U NOVIGRADU NA DOBRI

U Novigradu na Dobri 15. ožujka 2003. skupilo se 300-tinjak mladih dugoreškog mrežničkog dekanata. Dobrodošlicu su im priredili župljani i župnik župe Uznesenja blažene Djevice Marije. Susret je održan pod geslom "Mladi i Krist", a sudjelovalo je i sedmero mladih iz jaskanskog kraja.

Svojevrsna duhovna obnova započela je jednim kratkim predavanjem vicerektora Bogoslovlje vlč. Perice Matanovića. Bila je pružena i mogućnost za primanje sakramenta Ispovijedi. Nastavilo se je s misnim slavljem. Svoju prisutnost naznačile su i časne sestre karmelićanke Božanskog Srca Isusova koje su izvele i kratak recital nakon pričesti. Mladi su, potom, nastavili rad unutar 9 grupa u kojima se je raspravljalo o kršćanskim vrijednostima; ulozi, odnosu i problemima mladog kršćanina u obitelji, Crkvi i društvu općenito.

Sastav bogoslova "Vir" upriličio je koncert koji je dodatno ugrijao prohladnu crkvicu i mlade koji su se svojim glasovima pridružili neodoljivom ritmu i zovu Riječi.

Ovaj susret održan je u suradnji s nadbiskupijskim povjerenstvom za pastoral mladih, sa svrhom približiti mlade iz okolnih župa i pro-

dubiti im svijest da je Krist tu, da ga treba tražiti u drugima oko sebe. Jer kako je bilo naglašavano: mladi su "sol zemlje" - upravo oni, posredstvom Krista, postaju "začini" Mira, Dobrote i Ljubavi. Tako dobivaju moć mijenjati postojeće stanje u svim segmentima društva u kojima se nalaze - u obiteljima, školama, na radnim mjestima.

ANAMARIJA VLAŠIĆ

OGLEDNA ŠKOLA ANIMATORA

U Zagrebu se je održala Ogledna škola animatora 29. i 30. ožujka 2003. u bogoslovskom domu na Knežiji, Omiška 8.

Ujutro, kada smo stigli na Knežiju, većina od nas sedmero vjerojatno je pomislila kako će dan sporo proći. Ipak smo se prevarili.

Jutarnji susret u subotu započeli smo kratkom jutarnjom meditacijom koja je obuhvaćala molitve i pjesme. Nakon toga imali smo kratko predavanje o tome tko je animator, na koga se on u svojem radu oslanja, što mu je temeljna zadaća itd.

Usljedio je kratko upoznavanje s programom i aktivnostima koje ćemo raditi te podjela u dvije grupe, ovisno o oznakama koje smo dobili na početku susreta. Na red je stigao blok kratkih predavanja o animatorima, njihovom dozrijevanju, mladenačkoj duhovnosti.

Potom je uslijedilo provođenje tzv. BANS-a (BANS - igra, pjesma, ples, pokret, evaluacija rada) koji je vjerojatno svima podigao energiju. Kroz pantomimu i igru bilo je predstavljanje mogućnosti rada u različitim grupama koje postoje na župi (sportske, liturgijske, dramske, zbor, biblijske, eko-grupe...)

U podužem predavanju pater salezijanac izložio je bit Oratorija (od kuda potječu korijeni, što znači MACSTOF, organizacija itd.). Podjelom u grupe koje su zajedničkim igrama provodile MACSTOF, učinjen je veliki pomak prema upoznavanju pojedinaca što posebno napominjem i smatram da nije bilo dovoljno vremena kako bi se upoznali sa svim sudionicima. Igre su završene zajedničkim analizama igara.

Na kraju je priređena zabavna večer koja svojom dinamičnošću pojačala naš žar za ovakvim načinom prenošenja vjere i mladenačke duhovnosti. U svakom slučaju ovakve škole animatora smatram potrebnima kako bi se angažirala mlada snaga, ali još više od toga kako bi se kroz igru, pokret i mimiku potaknulo mlade da se odluče čitavim svojim bićem slijediti i nasljedovati Isusa.

JOSIPA FRAN

31. PLANINARSKI KRIŽNI PUT

Na poziv mnogobrojnih mladih iz Desinca, Jaske i ostalih župa, Planinarska bratovština Sv. Bernarda, u suradnji s mladima, organizirala je 31. Planinarski križni put na relaciji Desinec - Jastrebarsko - Krašić. Križni put je održan 5. i 6. travnja 2003. pod motom "EVO, NA VRATIMA STOJIM I KUCAM."

Križni put je započeo u subotu, 6. travnja, okupljanjem sudionika na prvoj postaji, kod župne crkve sv. Ivana Krstitelja u Desincu. Nakon Desinca, put nas je vodio preko Plešivice, Prodindola, Svete Jane, Petrovine, Črnilovca do Jaske. U jaskanskoj osnovnoj školi "Ljubo Babić" smo prespavali, te orni i naspavani sudjelovali smo u bogoslužju u župnoj crkvi sv. Nikole u Jaski. Dogradonačelnik Zvonimir Novosel je tom prigodom darovao predstavnicima bratovštine sv. Bernarda monografiju "Jastrebarsko".

Nastavak puta prema Krašiću započeo je sedmom postajom, prvom nedjeljnom, u župnoj crkvi sv. Nikole. Kroz iduće postaje pohodili smo Cistercijski samostan,

Cvetković, Domagović, Izimje, Kupčinu, Krupače, te župnu crkvu sv. Trojstva u Krašiću gdje je i završen naš Križni put. Na završnom svečanom bogoslužju, uz hodočasnike, okupio se znatan broj vjernika, Krašićanaca, koji su nam svojim prisustvom i potporom bili najbolji pokazatelj o ispravnosti i opravdanosti inicijative da Križni put dođe i u naš kraj. Valja svakako napomenuti da smo svuda bili više nego srdačno dočekani.

Svake godine, sve više mladih, i onih ne tako mladih, "žrtvuje" vikend kako bi pješaciili te se i na taj način približili Isusu i njegovom Križnom putu. Bilo nas je oko 650, a i više, jer

bilo je mnogo onih koji su se zbog raznih obveza družili s nama samo jedan dan. Kako je lijepo biti sudionikom tako lijepog događaja!

Ove godine bile su dvije hodočasničke trase. Druga trasa je je krenula iz Marije Gorice preko Bistre do Mikulića. Možemo se samo nadati da je i njima bilo tako lijepo kao nama.

Mladi

Ministranti župe Jastrebarsko

Danas u župi sv. Nikole biskupa, Jastrebarsko, djeluje četrdesetak ministranata raznih uzrasta, od predškolske djece pa do studenata. Oni su među sobom izabrali vodstvo ministranata; predsjednika, zamjenike i tajnika.

Predsjednik je Ivan Bingula; zamjenici su Ivan Vlašić i Jasmin Batlak; a tajnik je Tijana Gucić.

Redovito se sastajemo subotom u 10, 30 sati. Uz pomoć župnika učimo o vjeri i o našem djelovanju u župi. Također učimo o nadolazećim blagdanima i pomažemo u snalaženju novim ministrantima, te ponekad priskoćimo u pomoć župniku pri rješavanju ekoloških problema. Redovito se družimo uz šport i različite igre.

Već mnogo godina ministranti naše župe redovito sudjeluju na ministrantskim susretima na Šalati. Tamo se upoznavaju sa životom u sjemeništu i druže se s mnogim ministrantima iz cijele nadbiskupije. Tko zna, možda čak i netko odluči otići u sjemenište?

Svake godine idemo na izlet, pa smo tako lani bili u Krasnom, na Velebitu i u Senju. Tamo smo imali priliku vidjeti svetište Majke Božje i ujedno se još bolje upoznati.

Srdačno se nadamo da ćemo i ove godine posjetiti neko od marijanskih svetišta naše Domovine.

Ministrant treba biti uzor ostaloj djeci i tako poticati druge da jednog dana i oni budu ministranti.

Ivan Bingula

ČAVLI U OGRADI

Bio jednom jedan mali dječak koji je imao lošu narav. Njegov otac mu je dao vreću punu čavala i rekao mu je neka svaki put kad pobjesni i izgubi kontrolu nad sobom zabije jedan čavao u ogradu.

Prvog dana dječak je zabio 37 čavala na ogradu. Tokom slijedećih nekoliko mjeseci on je naučio kontrolirati svoj bijes i broj zabijenih čavala se smanjivao. Otkrio je da je lakše kontrolirati svoju narav, nego zabijati čavle u ogradu.

I tako je došao dan da tokom cijelog dana nije pobjesnio. On je rekao to svojem ocu, a otac mu je rekao da svakoga dana tijekom kojeg bude uspio kontrolirati svoje ponašanje, iz ograde isčupa jedan čavao.

Dani su prolazili i jednoga dana mladić je bio u stanju da kaže svojem ocu da je izvadio sve čavle. Otac je uzeo sina za ruku i odveo ga do ograde. Rekao je: "Dobro si to učinio, sine moj, ali pogledaj sve te rupe u ogradi. Ograda više nikada neće biti ista. Kada u bijesu kažeš neke stvari, one ostavljaju ožiljak, kao što su ove rupe u ogradi. Možeš čovjeka ubpsti nožem i izvući nož i poslije toga nije važno koliko puta kažeš da ti je žao - rane ostaju."

Verbalna rana je isto tako bolna kao i fizička. Prijatelji su zaista vrlo rijetki dragulji, oni čine da se smiješiš, ohrabruju te da uspiješ u nečemu, oni su te spremni saslušati, podijeliti tvoju bol, imaju lijepe riječi za tebe i za tebe im je uvijek srce otvoreno.

Pokažite svojim prijateljima koliko Vam je stalo do njih.

TI SI MOJ PRIJATELJ I JA SAM TIME POČAŠČEN.

Molim te, oprosti mi ako sam ikada napravio rupu na tvojoj ogradi!

Zahvalan sam „to Te imam u svom ivctu.

MINISTRANTSKA ZAJEDNICA U CVETKOVIĆU

Već duže godina opstoji u samoj "filijali" Cvetković ministrantska zajednica sastavljena od uzrasta od prvog razreda osnovne škole do osmog. Ona je bila od samog početka jako važna u samoj liturgiji! Naime, od velike su pomoći i skoro bi čovjek rekao da im se može sve povjeriti da učine ili da pripreme što je potrebno za samo Misno slavlje. No, osim dobrog poznavanja liturgije i liturgijskih predmeta kojima se služi svećenik, resi ih kvaliteta revnosti i redovitosti. Uvijek je 94% njih prisutno na sastancima isto tako i na nedjeljnim Misama. No, to nije jedina specifičnost. Još im pripada i kvaliteta da se ovaj naslov ministrant ne smije gledati samo kao muški rod. Ministrant odnosno ministrantice su glavni adut same zajednice. Njih je od dvadeset i pet (25), velika većina djevojaka odnosno djevojčica čak dvadeset i tri (23). Njihove aktivnosti su velike jer na susretima sami doprinose uređenju i ukrašavanju oglasne ploče. Jednako tako sudjeluju i svojim aktivnim čitanjem u molitvama vjernika. No, da ne duljimo, za prvi put dosta. O samim aktivnostima nastavit ćemo Vas izvještavati u daljnim brojevima! Do tada evo imena, da znate na koga se uvijek možete osloniti kada je u pitanju ministriranje! Njihova cijenjena imena su:

Adela Bakšić, Ana Klopović, Brigita Klopović, Dragana Papić, Eva Boričević, Gordana Rob, Helena Boričević, Iva Šegudović, Ivana Klopović, Jakov Šeperić, Karmen Bistrice, Kristina Bakšić, Lucija Crnilo, Marija Papić, Marija Šegudović, Marijana Bakšić, Mateja Papić, Mladen Žalac, Monika Pavlaković, Nikolina Dimnjaković, Nikolina Kordić, Suzana Rob, Valentina Batušić, Valentina Hrvoj, Zrinka Boričević.

Vojna kapelanija sv. Sebastijan Jastrebarsko

Na temelju Ugovora između Svete Stolice i Republike Hrvatske uspostavljen je 25. travnja 1997. Vojni ordinarijat - vojna biskupija u RH. Imenovan je i prvi vojni biskup te su uspostavljene vojne kapelanije sa statusom župa u vojarnama diljem Hrvatske. U Dočasničkoj školi Jastrebarsko 10. veljače 1998. ustanovljena je vojna kapelanija "Sv. Sebastijan" dokumentom: Vojni ordinarijat, Ur. Br. 60/98.

Želja nam je da svaka vojna kapelanija ima duhovnu oazu - kapelicu kako je i predviđeno ustrojenim dokumentima. Tu potrebu ima i vojna kapelanija "Sv. Sebastijan" u DŠ Jastrebarsko. Zato smo započeli gradnju kapelice u vojarni. Kamen temeljac je blagoslovljen 19.7.2001. Izgradnja naše kapelice u vojarni Jaska počiva isključivo na velikodušnosti naših dobrih i dragih dobročinitelja. Ovih dana pripremamo se za podizanje krova na kapelici.

Može se netko upitati : Zašto svećenik u vojarni?

Crkva je uvijek bila dobra majka koja se brine za svoju djecu, svoje članove. Vojnici, bilo ročnici, bilo profesionalci, dočasnici ili časnici, su u svom privatnom i u javnom životu vjernici. Vojni kapelan pomaže da se vjerski život njeguje i u vojarnama. Tako je i u vojarni Jastrebarsko. Kapelan u tjednu organizira svetu misu; također organizira vjerske tribine na određene aktualne teme i poziva goste predavače. On i njegov pomoćnik pripremaju za, i vode kroz sakramente one dočasnike i časnike koji nemaju sakramente, a žele ih primiti. Organizira velike ispovijedi za Božić i Uskrs. Kapelan organizira duhovne vježbe za one koji hoće na takav način dublje uroniti u svoju dušu i u kršćanski život. Također organizira hodočašća u Lourdes i u Mariju Bistricu. Kapelan organizira "Nikolinje" za djelatnike vojarnе, itd.

Vojna kapelanija je vojnički izraz za župu. U kapelaniji sv. Sebastijan postoji župni ured. Postoje sve knjige matice, ljetopis kapelanije, itd. Drugim riječima, vojna kapelanija ima sve što ima jedna župa.

Hvala svima koji će na bilo koji način potpomoći izgradnju naše kapelice.

Naš žiro račun u Zagrebačkoj banci je na ime : **Anto Vukoja**

Broj banke : 2360000-100000013

Broj računa : 3112376465

P. Ante Vukoja, vojni kapelan

Vatrogasci

Djelovanje vatrogasaca DVD-a Jastrebarsko poznato je diljem Hrvatske, kao primjer dobro organizirane i ustrojene vatrogasne službe. Naročito treba istaknuti potpuno dobrovoljni rad članova na požarima i intervencijama, koji našoj lokalnoj sredini godišnje uštedi preko 2.000.000 kuna, koliko bi minimalno koštala profesionalna vatrogasna služba u našem Gradu.

Pored stručnog rada i intervencija, naši vatrogasci nisu zanemarili ni vjerski život u župi. Vatrogasci njeguju tradiciju čuvanja Božjeg groba, koja je postojala do Drugog svjetskog rata, a za vrijeme komunizma bila je zabranjena. Tu tradiciju, vatrogasci su obnovili 1991, nakon pada komunizma, i njeguju je sve do danas.

I ove godine, na Veliki petak i Veliku subotu, vatrogasci će u večernjim satima izmjenjivati svoje počasne straže na čuvanju Božjeg groba.

Vatrogasci će i ove godine dan uoči sv. Florijana, u subotu 3. svibnja, održati svečanu sjednicu, na kojoj će najzaslužnijim članovima dodijeliti priznanja i odlikovanja. Nakon svečane sjednice, u večernjim satima, vatrogasci naše župe iz DVD-a Jastrebarsko, Cvetković, Čabdin i Zdihovo, prisustvovat će večernjoj Svetoj misi.

Za veliki katolički blagdan Tijelovo, vatrogasci Jastrebarskog, Zdihova i Čabdina, najavljuju da će se uključiti u tijelovsku procesiju, kao što to već tradicionalno čine svake godine.

Sretan Uskrs žele Vam vaši vatrogasci.

Damir Lacković

Molitvena zajednica bl. Alojzija Stepinca Jaska

Euharistijskim slavljem 11. studenoga 2002. u našoj župnoj zajednici Jastrebarsko, te blagoslovom zastave bl. Alojzija Stepinca, koju je blagoslovio promotor kauze bl. Alojzija Stepinca msgr. dr. Juraj Batelja, započela je službeno živjeti i moliti zajednica molitelja bl. Alojzija Stepinca. Ova zajednica sastajala se i prije jednom tjedno na molitvi poslije sv. mise. Molili smo za mir u našoj domovini i za potrebe naše župe. Sada se sastajemo svake srijede na molitvi krunice prije sv. mise, slavimo sv. misu i ostajemo iza mise na zajedničkom druženju s Gospodinom.

Molimo da se očituje svetost bl. Alojzija za napredak postupka kauze za proglašenjem svetim i da se On zauzme za nas pred Bogom, za potrebe naše župe; za mlade, da ne upadnu u drogu, alkohol, ljenčarenje, već da budu marljivi u školi i kod kuće; za djecu, starce, bolesnike; napose da Gospodin pozove u svoju službu mladiće i djevojke.

Potrebe su velike i u našim obiteljima, ne samo materijalne, nego i duhovne. Zato stavljamo pred euharistijskog Spasitelja svaku obitelj, svakog člana.

Pozivamo i druge koji žele da s nama mole, pjevaju za čvrstu vjeru, za ljubav, nadu i potrebe Crkve, da nam se pridruže.

s. Paula Puzjak

MOLITVENA ZAJEDNICA BL. ALOJZIJE STEPINAC

Molitvena zajednica "Bl. Alojzije Stepinac" u Cvetkoviću djeluje već više od dvije godine, a okuplja oko 120 štovatelja.

Na Stepinčevo 10. veljače 2001. u Krašiću mons. Batelja pozvao je vjernike da se pridruže Molitvenoj zajednici, oformljenoj od Postulature za promicanje svetosti Alojzija Stepinca. Veliki broj štovatelja iz Cvetkovića se je odazvao tom pozivu. I davno prije beatifikacije Alojzija Stepinca, vjernici Cvetkovića su tražili njegov zagovor i molili njegovu pomoć. Tako su i ovaj poziva mons. Batelje vjernici Cvetkovića dočekali otvorena srca i spremno se uključili u širenje vjere i istine o Blaženiku.

Vođeni mišlju :-Nadalje vam kažem : ako dvojica od vas na zemlji jednodušno zamole što mu drago, dat će Otac moj Nebeski. Jer gdje su dvojica ili trojica sabrana radi mene, tu sam ja među njima- (Mt 18, 19-20). Molitveni susreti se održavaju svakog desetog u mjesecu, kao i svakog utorka u tjednu. Zapravo, molitveni susreti počeli su i mnogo ranije od formiranja Molitvene zajednice, koja ih je još više produbila. Naime, vjernici su osjetili potrebu da se zajednički mole, a u čemu nas je podržao i tadašnji kapelan Konrad Žižek. Molimo za razne potrebe, osobne i zajedničke. Kod svakog susreta moli se sveta krunica, razne molitve te se pročita neki članak za meditaciju. Također se upoznajemo sa životom i djelom Bl. Alojzija Stepinca. Iz njegovih propovijedi crpimo snagu i vjeru te nadahnuće za svoj život. Molimo zagovor naše nebeske Majke, o kojoj je naš Blaženik toliko toga rekao.

U svemu tome imamo veliku podršku našeg župnika i kapelana, koji nam se vrlo rado pridruže u molitvi, kada im to vrijeme dozvoli. Naša vjernička srca posebno ispunja milinom klanjanje pred Presvetim.

S riječima u srcu :-Ljubljeni, ako je Bog nas tako ljubio, i mi moramo ljubiti jedan drugoga. Boga nikad nitko nije gledao. Ako ljubimo jedan drugoga, Bog ostaje u nama, i njegova je ljubav u nama savršena " (Iv 4, 11-12). Njegov lik i Njegova ljubav prema Bogu i čovjeku rasvjetljava nam put kojim treba kročiti k vjernošći.

Molimo našeg Blaženika za zagovor kod našeg nebeskog Oca i naše nebeske Majke da nam budu potpora u svim poteškoćama, da nam daju snage i ustrajnosti u ovom našem zemaljskom hodu. Neka i nas, njegove štovatelje, vodi velika ljubav prema Bogu i bližnjemu, kao što je vodila i njega.

Duh Molitvene zajednice je uvijek prisutan u našoj kapeli sv. Mirka, jer zastava s likom bl. Alojzija Stepinca nas podsjeća na to.

Štovatelji

Oltari i patroni u našoj župi Sveti Florijan - Zaštitnik vatrogasaca, slavi se 4. svibnja

Sveti Florijan (lat. flos - floris: Florianus = Cvjetko) živio je u 4. stoljeću i do svoje mučeničke smrti bio je u rimskoj vojsci visoki časnik među legionarima u rimskoj pokrajini Noricum, sada grad Enn-Lorch (Lauriacum, Lorch) u današnjoj Gornjoj Austriji. Već za života toga časnika mnogo se legionara prekrstilo prihvativši kršćanstvo.

U jednoj od "akcija istrebljivanja" kršćana, rimski car Dioklecijan (243. - 316.), saznajući za preobraćenje jedne skupine vojnika, naredio je namjesniku Aureliju da na smrt osudi četrdesetak legionara među kojima je bio i visoki časnik, kasnije poznatiji kao sv. Florijan. Mučili su ga s ostalima i bacili u rijeku Enns. Kršćani su ih krišom izvadili i sahranili. Na mjestu gdje su ih pokopali, prema sačuvanoj legendi, od početka 4. stoljeća nalazio se poganski hram. Na njegovim temeljima sagrađena je crkva u spomen sv. Lovre mučenika.

Posmrtni ostaci sv. Florijana i ostalih legionara preneseni su iz zajedničke grobnice, umotani u platno i položeni u sarkofag koji je ugrađen iznad oltara spomenute crkve.

Prilikom kasnijeg pregrađivanja, sarkofag je prenesen na drugo mjesto u crkvi i s vremenom zaboravljen. Međutim, kada je 1900. godine crkva renovirana, pronađen je taj zaboravljeni sarkofag s ljudskim kostima. Pregledom je utvrđeno da pripadaju četrdesetorici ljudi. Tada su otkriveni i temelji poganskoga hrama.

Sve te i kasnije analize potvrdile su da kosti i platno potječu iz vremena 3. - 4. stoljeća. Sarkofag je s kostima ponovo vraćen na svoje mjesto u crkvi sv. Lovre, 4. ožujka 1944. Prema tome nedvojbeno je da su sv. Florijan i s njime mučeni legionari povijesne osobe.

Sv. Florijana slikaju kao rimskog časnika sa zapovjedničkim stijegom i posudom kojom, poput vatrogasaca, vodom polijeva zapaljenu kuću. Iz povijesti znamo da su u Rimskom carstvu postojale protupožarne (vatrogasne) legije, pa stoga lik sv. Florijana na slikama ima povijesnu osnovu.

Lijevi bočni oltar sv. Florijana u župnoj crkvi sv. Nikole biskupa u Jastrebarskom, izrađen je u drvu 1922. godine po nacrtima poznatog arhitekta i umjetnika prof. Stjepana Podhorskog a sliku sv. Florijana izradio je iste godine slikar Marko Rašica. Stoga je sv. Florijan jedan je od zaštitnika naše župe. Sv. Florijan je također drugotni patron - zaštitnik Zagrebačke nadbiskupije.

Sv. Florijan zaštitnik je vatrogasaca, pa svake godine, uoči 4. svibnja, vatrogasci naše župe tradicionalno prisustvuju v. Misi.

Malo je poznato da zvonik naše župne crkve ima zvono teško 344 kg, izrađeno 1925. posvećeno sv. Florijanu. Ostala tri zvana u župnoj crkvi su: 1012 kg teško zvono posvećeno sv. Nikoli, zatim 635 kg posvećeno Blaženoj Djevici Mariji, te 154 kg teško zvono posvećeno sv. Roku. Uz njih, nalazi se i malo zvono zvano

"Cinkuš".

Tolika pažnja, koja je oduvijek posvećivana sv. Florijanu, govori i o značaju vatrogasaca u povijesti našeg Grada i naše Župe. Povijest našeg mjesta najbolje prikazuje Nino Škrabe u knjizi Dobrovoljno vatrogasno društvo Jastrebarsko 1889.-1997, što je i najbolji dokaz o dubokoj povezanosti povijesti vatrogasaca i povijesti naše Župe i našeg Grada.

Damir Lacković

Vojni biskup krstio peto dijete časnika

U nedjelju, 23. ožujka, u župnoj je crkvi sv. Nikole biskupa u Jastrebarskom, vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac krstio Luciju, peto dijete časnika Hrvatske vojske Žarka Delača i njegove supruge Jelene. Osim domaćega župnika Stjepana Rožankovića, svečanu misu suslavili su također kancelar Vojne biskupije Anđelko Kačunko i vojni kapelan u Jastrebarskom o. Ante Vukoja. Za vrijeme te svečane župne mise kršten je također mali Luka, prvorođenac mlade obitelji Slugečić iz Jastrebarskoga.

"Samo krštenje nalik je na sjeme koje se baca u zemlju. A da bi raslo, mora imati osnovne uvjete za život. Tako je i s vjerom: da bi vjera u nama rasla, mora imati uvjete. Najbolja sredina za to jest obitelj", istaknuo je vojni biskup, dodavši kako u toj "kolijevci života i vjere" nastaju sveci, ali ako su u njoj poremećeni odnosi, ponekad je, nažalost, mjesto iz kojega izlaze i "rušitelji svega što je dobro, plemenito i sveto." Pohvalivši hrabrost roditelja novokrštene djece, istaknuvši posebno

mladu i brojnu obitelj Delač, mons. Jezerinac je pozvao mlade da slijede divne primjere roditeljske otvorenosti prema životu, čime će na najbolji način dati svoj doprinos budućnosti našega naroda i svojoj Crkvi.

A. K.

Dragica i Dragutin Nežić

Vjenčani zavjet, nakon pedeset godina zajedničkoga života, na blagdan Sv. Valentina u župnoj crkvi Sv. Nikole obnovili su Dragica i Dragutin Nežić iz Donje Reke. Supružnici, napose Dragutin, nisu krili suze radosnice.

- Sretan sam! Brzo je prošlo, no nisam vjeroval da ću to doživjeti. Bili smo susjedi, zaljubili smo se prek plotu - uzbuđeno je, po završetku svete mise, ispričao Dragutin. Oženio

se u 19 godini, a to savjetuje i današnjim mladićima. Brak s Dragicom podario mu je troje djece i šestoro unuka.

- Mladi moraju malo pretrpiti. Treba im više strpljenja i poštenja, pa se brak neće raspasti. Nije lako doživjeti pedeset godina braka, no fala Bogu mi smo uspjeli - vidno sretna rekla je Dragica i potom kroz smjehak dodala da su se stari prsteni izlivali, pa su za obnovu bračna zavjeta kupili nove.

(D. Kć.)

Franjo i Barica Štefić

Amorova ih je strelica sustigla prije pet desetljeća. Prste je umiješala i sudbina i vječnu su ljubav, pred svjedocima i dragim Bogom, izjavili upravo na blagdan Sv. Valentina, blagdan kad se, reći će naši stari, "tičice ženiju". Vedrome, za šalu uvijek spremnome Franji i nešto šutljivijoj Barici, supružnicima Štefić iz Breznika Plešivičkoga, pedeset godina zajedništva podarilo je dvije kćerke i četvero unučadi. - Navek sam bil zaljubljen, i danas sam! Čist mi je dobro. Lepo. Zdravlje služi, a s bakom sam celo vreme u slozi - kroz smjehak će sedamdesetčetverogodišnji Franjo. Napomenut će kako supružnici jedan drugoga trebaju poštivati, a ponekad muž mora i popustiti.

- Ak' žena da dobre savjete treba je i poslušati, no navek bu dobra ak bu imala dosta nofca - u šali će Franjo. Štefići se oduvijek bave poljoprivredom. Stekli su uzorno imanje, izgradili dvije kuće i, kako kažu, navek bili zaljubljeni.

- Sam nek bude dobar kak i dosad, i nek nas zdravlje služi! Lepo mi je s njim, puno smo toga

prošli, navek se mučili, no na sve se priviknuli - reći će Barica. Slavljenicima u čast u župnoj crkvi Sv. Nikole služena je sveta misa, a slavljenički se pjenušac točio u obiteljskome domu kćerke Barice i zeta Franje Stanišića.

(D. Kć.)

Ušli u zajednicu Isusovih vjernika krštenjem :

1. BORNA ŠPIGELSKI - od Daniele
2. TOMISLAV RUBINIĆ - od Denisa i Branke
3. ROKO PIČMAN - od Mladena i Martine
4. NIKA RIBARIĆ - od Roberta i Nikoline
5. DORA - LEONA JERČINOVIĆ - od Maria i Ines
6. KARLO MAČEK - od Anđelka i Marine
7. FRANKA BUČAR - od Vlade i Jasne
8. NIKA BUČAR - od Vlade i Jasne
9. HELENA STEPINAC - od Srečka i Petre
10. KARLO HLEBIĆ - od Rikarda i Monike
11. PAULA GRGETIĆ - od Nedeljka i Ana Marije
12. LANA KUNOVIĆ - od Karla i Matilde
13. ANA BORKOVIĆ - od Saše i Marine
14. LEONARDA ŠUBAR - od Mladena i Nikoline
15. FILIP TUTEK - od Roberta i Nataše
16. IVAN PREKRATIĆ - od Mladena i Svjetlane
17. PATRIK KATOVČIĆ - od Marija i Ana-Marije
18. LUKA SLUGEČIĆ - od Tomislava i Martine
19. LUKA ŠTEFIĆ - od Miljenka i Željke
20. BORNA MANOJLOVIĆ - od Gordana i Anamarije

Vjenčani u ime Gospodnje:

RADONIĆ - JURAJ

Prešli u Očevo krilo :

1. STJEPAN DIMNJAKOVIĆ
2. FRANJO BENKO
3. ANA JUTRIŠA
4. KATARINA DIMNJAKOVIĆ
5. FRANCISKA JURINIĆ
6. MATO KEAS
7. DRAGICA GOLEŠIĆ
8. HELENA BAKŠIĆ
9. ŠTEFANIJA KLEPAC
10. SLAVO JAMBROVIĆ
11. ŠTEFANIJA VINDIŠ
12. VERA PETER
13. DRAGICA BATUŠIĆ - BELAN
14. MIROSLAV VITKOVIĆ - ŠEGI
15. VLADIMIR KOLMAN
16. MILAN JUGOVIĆ
17. RADOMIR VUKMIROVIĆ
18. BARBARA IVANČIĆ
19. ANA ŠLAT
20. PAULINA PAČIĆ
21. NIKOLA BRAČIKA
22. LJUBOMIR VUČUROVIĆ
23. LAURENCIJA SEDLAR
24. TOMO RAICA
25. PETAR BUČKAL - HABULIN
26. NIKOLA LJUBETIĆ
27. PAVAO ŠTOKAN
28. BARICA PERŠIN
29. JELENA DIKŠIĆ
30. ALOJZIJA JAMBROVIĆ

Pokoj vječni daruj im, Gospodine!

Dvojica na biciklu

Kapelan vozi bicikl i ne drži ruke na upravljaču. Policajac ga zaustavi : "Zabranjeno je tako voziti bicikl. Platite kaznu 100 kuna!" Kapelan sa smiješkom odgovori: "Ali mojim biciklom upravljaju Bog!" Policajac će brzo i spremno : "E, onda je kazna 200 kuna, jer je zabranjena vožnja dvojice na jednom biciklu!"

Molim vic

- Halo?
- Molim!
- Moliš? Dobro, nazvat ću onda za pola sata!

Iz ljubavnog života:

Ne mogu doručkovati jer sam zaljubljen u tebe! Ne mogu ručati jer sam zaljubljen u tebe! Ne mogu večerati jer sam zaljubljen u tebe. Ne mogu zaspati jer sam GLADAN!!! Tražim ženu koja će biti moje Sunce! Tisućama milijuna godina udaljena od mene!

Pita vjeroučiteljica Jozu našega:

- Kad su Adam i Eva protjerani iz raja?
- Mislim da je to bilo u kolovozu ili rujnu!
- Otkud ti sad to?
- Pa tada već ima zrelih jabuka!

Iz života svećenika:

Koja je razlika između zgaženog ježa i zgaženog kapelana? -ISPRED ZGAŽENOG JEŽA VIDE SE TRAGOVI KOČENJA!!!

Svećenik prilazi osuđeniku na smrt, koji sjedi vezan na električnoj stolici.
- Mogu li nešto učiniti za tebe sine? Imaš li posljednju želju?
- Da. Da me držite za ruku.

Nadbiskup se vozeći vraćao iz obilaska svojih župa, no putem ga policija zaustavi zbog prebrze vožnje. Policajac je namirisao alkohol u njegovom dahu, a i ugledao praznu bocu pokraj

suvozačeva sjedala. Upita on nadbiskupa:
- Gospodine, jeste li što danas pili?
- Samo vodu. - odgovori mu nadbiskup.
Policajac odgovori:
- A zašto onda ja osjećam alkoholni zadah iz vaših usta?
Nadbiskup podigne glavu i ruke prema nebu i zavapi:
- O Bože, opet si to učinio!!!

Jednog dana svećenik je hodao ulicom, kad je ugledao malog dječaka kakao pokušava stisnuti zvono na kući s druge strane ulice. Pošto je dječak malen, ne može dosegnuti zvono. Nakon što je određeno vrijeme promatrao kako dječak pokušava dosegnuti zvono, prijeđe on ulicu, dođe do dječaka i dobrano stisne zvonce. Sagne se do razine djeteta, nasmiješi se i upita ga:
- A što sad, moj mali čovječe?
- Sad? Sad trčimo. - odgovori mu klinac.

S	P	I	S	A	N	I	C	A	U	U
V	E	R	O	N	I	K	A	V	H	S
E	R	S	T	E	L	R	K	I	U	K
T	O	S	R	M	U	I	S	N	R	R
O	O	N	U	R	K	Ž	V	O	K	S
P	A	I	A	S	A	A	Ć	A	I	M
I	J	S	E	O	V	A	D	J	N	I
S	I	U	M	T	B	J	C	I	E	S
M	T	S	I	R	O	I	A	L	Ć	N
O	S	L	Z	S	G	R	B	B	E	I
K	O	R	I	Z	M	A	U	I	V	C
M	H	P	V	I	H	M	R	B	S	A
E	U	H	A	R	I	S	T	I	J	A

Riječi koje treba pronaći :

- SVETO PISMO, MISA,
- KORIZMA, HOSTIJA,
- MOLITVA, VERONIKA,
- MARIJA, JOSIP, ISUS,
- POST, NEMRS, KRIŽ,
- KRUH, BOG, IVAN,
- PISANICA, RUBAC,
- BIBLIJA, SVEĆENIK,
- VINO, LUKA, PERO,
- USKRS, MISNICA,
- EUHARISTIJA

Preostala slova čine rješenje!

Nagradni kupon:

Nabrojite oltare naše župne crkve:

.....

Ime, prezime i adresa:

.....

.....

Točne odgovore slati na adresu: Župni ured Jastrebarsko, Trg Kardinala Alojzija Stepinca 1, 10450 Jastrebarsko

RASPORED ŽUPNIH AKTIVNOSTI

VELIKI ČETVRTAK, 17. TRAVNJA u 19 sati Misa Večere Gospodnje

- pranje nogu apostola
- prenos svetootajstva i klanjanje (Getsemanska ura)

VELIKI PETAK, 18. TRAVNJA u 17 sati početak obreda

- služba riječi
- klanjanje križu
- sv. pričest

VELIKA SUBOTA, 19. TRAVNJA u 20 sati Vazmeno bdijenje

- pred crkvom - blagoslov ognja
- služba riječi
- krsna služba
- euharistijska služba

Na Veliku subotu popodne blagoslivlja se jelo po našim selima kao znak novosti života koji nam donosi Uskrсни Gospodin:

1. BREZNIK u 15 sati, G. PAVLOVČANI u 15,30 sati, D.PAVLOVČANI u 16 sati, ZDIHOVO u 16,30 sati

2. DONJA REKA u 16 sati, HRASTJE u 16,30 sati, ČRNILOVEC u 17 sati, ČABDIN u 17,30 sati

3. JASKA i CVETKOVIĆ imaju blagoslov na Uskrs pod misama u 7 sati.

USKRS, NEDJELJA 20. TRAVNJA

Svete Mise su u 7 sati (blagoslov jela), u 9 sati, u 10,30 sati s procesijom te večernja u 19 sati.

USKRSNI PONEĐJELJAK, 21. TRAVNJA

Svete Mise biti će u 7,30; 9 i 19 sati u Župnoj crkvi, a u 10,30 u Samostanu.

DRUGA USKRSNA - BIJELA NEDJELJA, 27. TRAVNJA

Svete Mise biti će u 7,30; 9:11 i 19 sati.

TREĆA USKRSNA NEDJELJA, 4. SVIBNJA

Svete Mise u Župnoj crkvi biti će u 7,30; 9 i 19 sati, a u Brezniku će sveta misa biti u 11 sati.

ČETVRTA USKRSNA NEDJELJA, 11. SVIBNJA - MAJČIN DAN

Svete Mise biti će u 7,30; 9; 11 i 19 sati.

PETA USKRSNA NEDJELJA, 18. SVIBNJA

Svete Mise će u Župnoj crkvi biti u 7,30; 9; 11 i 19 sati, a u Hrastju u 11 sati.

ŠESTA USKRSNA NEDJELJA, 25. SVIBNJA

Svete Mise biti će u 7,30; 9; 11 i 19 sati.

SPASOVO - UZAŠAŠĆE, 29. SVIBNJA

Svete Mise će biti u 7,30, 9 i 19 sati, te u Cvetkoviću u 11 sati.

SEDMA USKRSNA NEDJELJA, 1. LIPNJA

Svete Mise biti će u 7,30, 9, 11 i 19 sati.

DUHOVI, 8. LIPNJA

Svete Mise će biti u 7,30, 9, 11 i 19 sati.

DUHOVSKI PONEĐJELJAK, 9. LIPNJA

Svete Mise biti će u Kapeli Sv. Duha u 7, 9 i 11 sati, a večernja sv. misa će biti u 19 sati u župnoj crkvi.

PRESVETO TROJSTVO, 15. LIPNJA

Svete Mise će biti u 7,30, 9, 11 i 19 sati.

TIJELOVO, 19. LIPNJA

Svete Mise će biti u 7,30, 9 i 19 sati.

12. NEDJELJA KROZ GODINU, 22. LIPNJA

Svete Mise će biti u 7,30, 9, 10,30 sa Tijelovskom procesijom te u 19 sati.

13. NEDJELJA KROZ GODINU, 29. LIPNJA

Svete Mise će u župnoj crkvi biti u 7,30, 9 i 19 sati, a u Pavlovcanima u 11 sati.

Župna knjižnica broji oko šestotinjak knjiga. Knjižnica je otvorena utorkom i petkom od 15 do 16 sati, te nedjeljom od 10 do 11 sati.

Radio emisija "Put srca" emitira se svakog dana u 8,30 sati na Radio Jaski 93,8 MHz. Pozivamo Vas da ju slušate i da na bilo koji način sudjelujete u stvaranju emisije.

MLADI PJEVAČKI ZBOR sudjeluje u Misama za mlade nedjeljom u 19 sati. Probe se održavaju srijedom u 20 sati u župnoj dvorani.

VELIKI PJEVAČKI ZBOR pjeva nedjeljom na misi Poldanjici u 11 sati. Probe se održavaju utorkom i četvrtkom u 20 sati.

MOLITVENA ZAJEDNICA "BL. ALOJZIJE STEPINAC" kroz molitvu izgrađuje svoju duhovnost. Sastaje se srijedom u 19,30 sati u crkvi Sv. Nikole b. Broji oko 60

članova; neki su stariji i bolesni pa mole kod kuće, a ostali se sastaju u crkvi.

REDOVITO ŽUPNO KLANJANJE je svakog petka u 18 sati.

MINISTRANTI I MINISTRANTICE

sudjeluju kod Svetih Misa, druže se, upoznaju vjeru, imaju zajedničke susrete u župnoj crkvi subotom u 10,30 sati, a u Cvetkoviću u 9,20 sati. Ministranti mogu biti i cure, i dečki, i stariji, i odrasli.

PRVA SVETA PRIČEST u našoj župi bit će 4. svibnja.

Ispovijed će za prvopričesnike, njihove roditelje i kumove biti u subotu, 3. svibnja, u 10 sati.

SVETA POTVRDA bit će 11. svibnja. Djelit će je vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac.

Ispovijed će za krizmanike, njihove kumove i roditelje biti u subotu, 10. svibnja, u 10 sati.

SVIBANJSKE POBOŽNOSTI održavat će se svakog dana kroz mjesec svibanj u 18,30 sati.

"CARITAS" U ŽUPI JASTREBARSKO

Članovi župnog Caritasa organizirano prikupljaju podatke o starijim i nemoćnim osobama, pružaju pomoć obiteljima s više djece, mladim prognanim i izbjeglim obiteljima, kojih još uvijek ima na našem području.

Postanite i vi članovi Caritasa, potrebiti vas trebaju.

Voditeljica župnog Caritasa: Jasna Klemenčić

Sretan Uskrs
žele Vam:

Poglavarstvo Grada
Jastrebarsko

Japetić d.d.

Foto atelier Jaska
vl. Josip Grgas

Dvor-plast
vl. Krešimir Dvorski

Velox - prozori
i vrata

Florijan d.o.o.

Mladina d.d.

i ostali vrijedni podupiratelji...